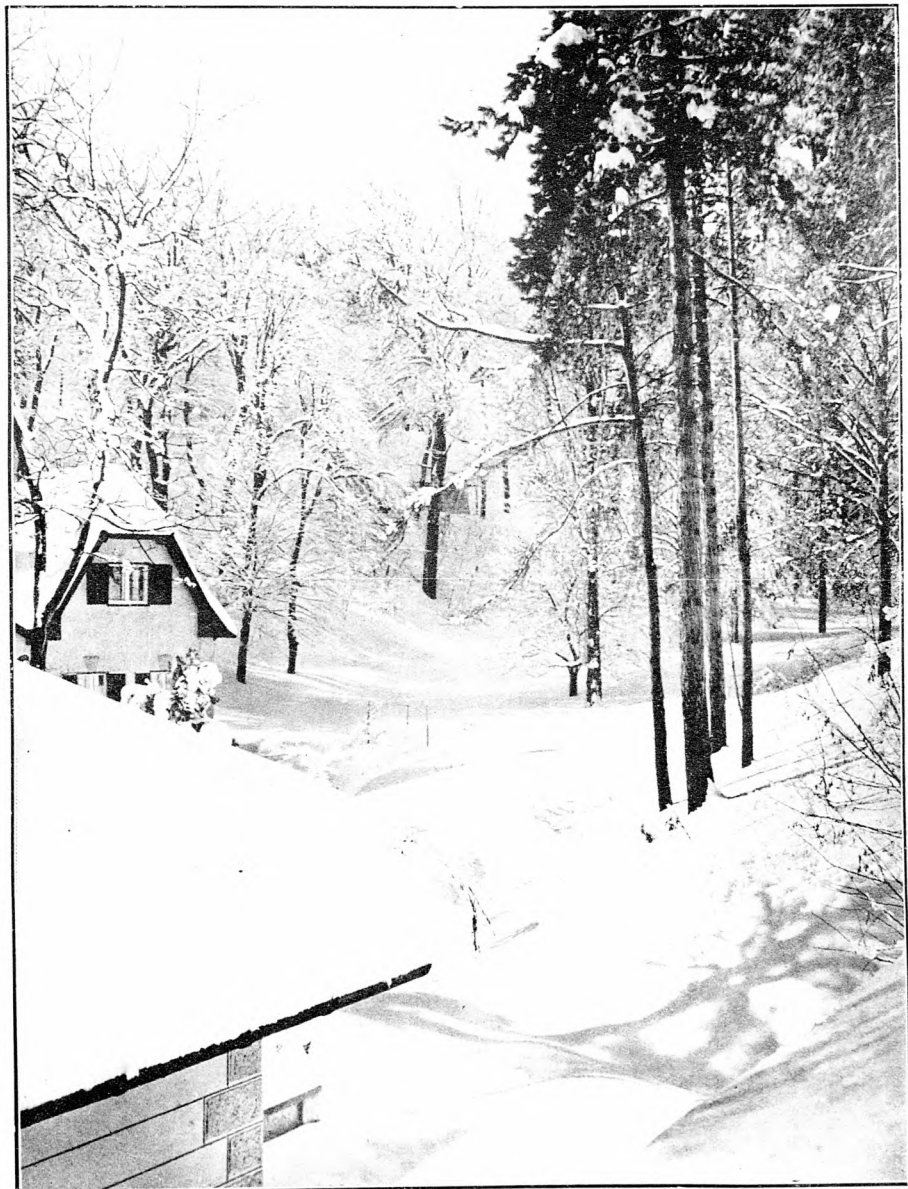

MAGYAR NŐK LAPJA

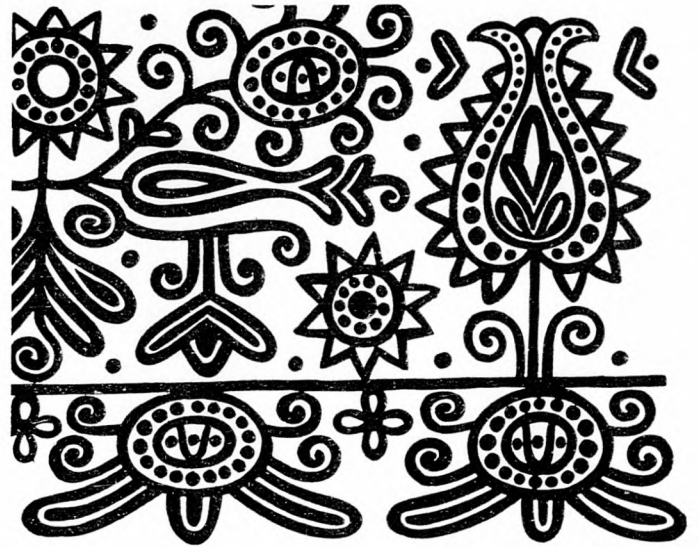
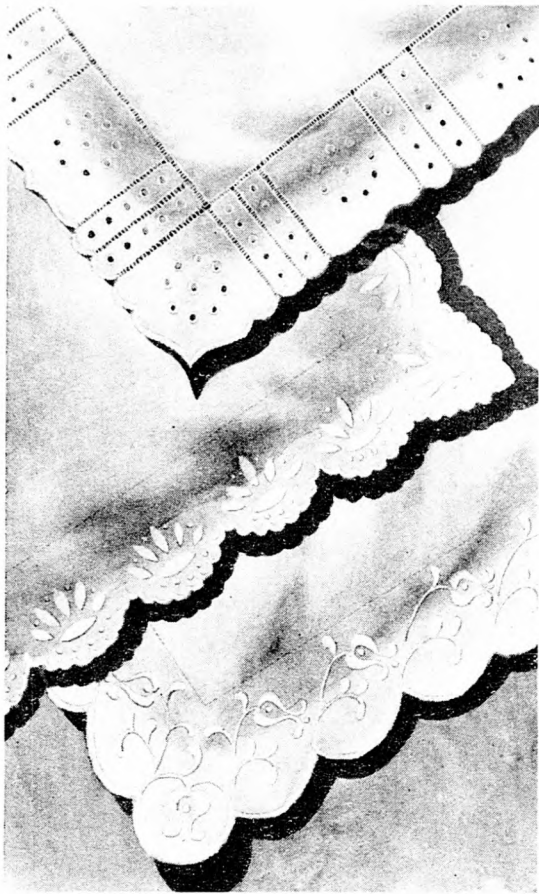
V. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1943 JANUÁR 10.

TÉL A BUDAI HEGYEBEN

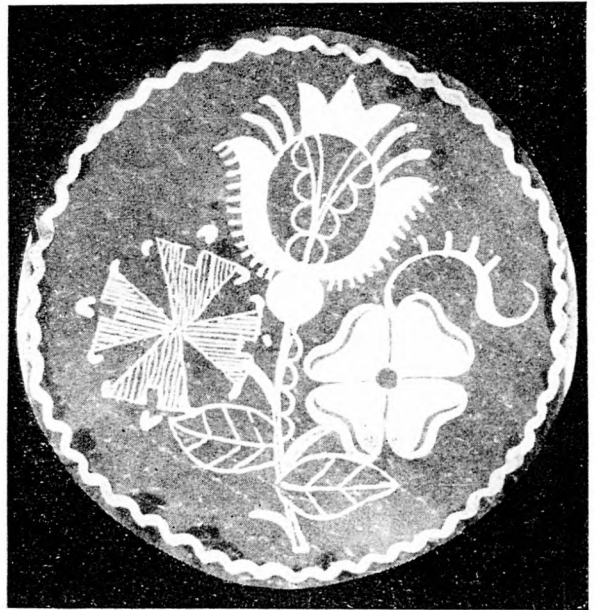

Írásos minta terítők díszítésére

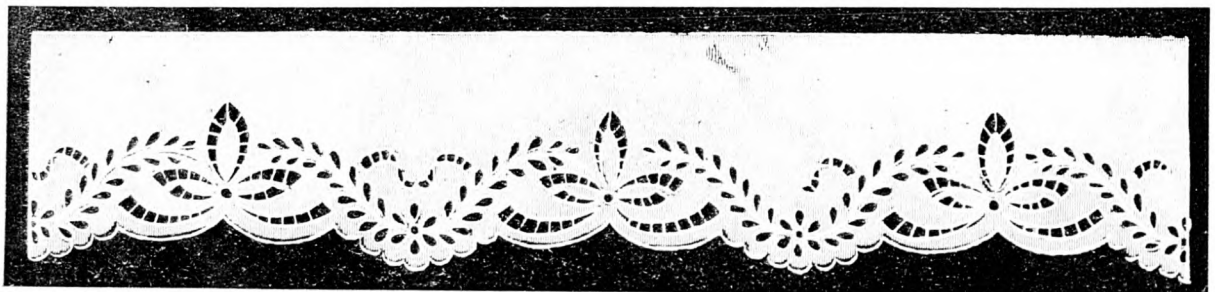
Angol szegélyes ágypárna azsurdissza, és áttört lyukakkal hímzve. Rózsaszín batisztból fehér szatén rátéttel és magashímzéssel szélét hurkoló öltéssel. Fehér magyaros magashímzéssel díszített angol szegélyes párna.

Tüllterítő szálbehúzással készítve

Vitrinterítőeske tüllből szálbehúzással

Szekrényesik madeira és riseliő hímzéssel varrva

MAGYAR NŐK LAPJA

V. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

BUDAPEST, 1943 JANUÁR 10

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FÖLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekkszám: 20.334. Előfizetési ár:
egész évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre
6.60 pengő, egy óra 2.20 pengő. Egyes szám ára 88 fill.

SZERKESZTI
PAPP JENŐ

Németországban Svájcban és Olaszországban: egész évre
33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő.
Amerikában 1 évre 44. fél évre 22 pengő. A lap egy ne-
gyedévnél rövidebb időtartamra nem rendelhető meg.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18-73-42
FIÓKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVÁR, KAZINCZY-UTCA 15, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, BARÓ JÓSIKA-UTCA 4
SZABADKA, PRÁGAI HID-UTCA 56, ÚJVIDÉK, JÓKAI-UTCA 31, MISKOLC, GHILLÁNYI-UTCA 13

„Megbeszélem a feleségemmel”

IRTA PAPP JENŐ

Mit tud az asszony, hogy olyan sokszor hallja ma az ember a férfiak szájából: jó-jó, majd megbeszélem a feleségemmel is és aztán majd válaszolok!... Úgy látszik, az asszonyoknak van valami titkuk, vagy képességük. Azzal gyanúsítják őket, hogy bizonyos dolgokban igen reális érzékkel rendelkeznek. Világosan látnak és ösztönük csalhatatlan. Rendszerint az alapvető dolgokban árulnak el olyan helyes tájékozottságot és olyan egészséges érzéket, amely akkor lép sorompóba, amikor a férfi logika és a férfi észjárás zavartan topog a probléma előtt. S a józan férfiban van annyi bátorság, hogy semmibe se veszi a papucsuralom árnyékát, amely ilyen habozások pillanatában feje fölé siklik, hanem eldadogja az ősi mentséget, hogy «majd megbeszélem a feleségemmel is» — és ügyesen kitér a hirtelendöntés elől, amely esetleg rossz lett volna és kellemetlenséget zúdított volna mindkettőjükre.

Ez a fellebbezés a nőhöz nem a nőnek, hanem a feleségnek szól. És minden lánegoló vallomásnál szebben mondja el, hogy a szóbanforgó férfi ebben a nagy zürzavarban talált magának egy olyan megbízható fórumot, aki nem csal, nem beszél mellé, akinek nincsenek hátsó gondolatai s aki szívvel-lélekkel mellette áll. Aki egy vele. S ebben az egységben a szilárdságot nem is annyira a feleség szellemi fölénye jelenti, mint inkább az az intimitás, amely két embert láthatatlanul forraszt össze a négy fal között, a bútorok és az otthon

megszokott bensőségével. A szerelem elpárologhat, a forróság is kihűlhet és az egykori ifjú pár erősen megtépdeseve és megkopva vándorolhat tovább. Ami még ragyog bennük és amit még mindig tündöklőnek látnak, az a szív mélyéről sugárzik felénk, emlékek szárnyán érkezik és abból a bölcseségből fakad, amely megsúgja nekik, hogy milyen jó egymásra utalva lenni és milyen megnyugtató, hogy a hiú harcot nem kell elülről kezdeni minden újabb felbukkanó nővel és minden lendületesen lódító udvarlóval.

És ha már itt tartunk, mondjuk el, hogy van a feleségnek még egy érdeme, amely előtt meghajlik minden valamire való férj: az állhatatosság. A hűség és a kitartás a szegényes apróságok mellett, amelyeket az idők folyamán ketten szereztek össze a lakásba. Hogy a gyolcslepedő suhog és hófehéren fénylik, hogy a ruhák rendben állnak a szekrényben, hogy pontosan terítnek, az órák járnak, a befőttek édesen csilognak s hogy a gyerekek illedelmesen viselkednek, áhitattal imádkoznak, hisznek és szemükben egy szebb élet tüze villan fel: ez mind a feleség teremtménye, ez mind őt magasztalja és ebben mindenben az ő szétszórt és szétajándékozott lelke él. Váknak kellene lennie annak a férjnek, aki mindezt nem látná és nem méltányolná. Sőt igen együgyű és tökéletlen lenne minden apa és férfi, ha letagadná azt a gyarapodást és értéköbbséget, amit tisztán a feleségnek köszönhet, mert hiszen ő rá sem

ér az ilyesmi produkálására és nem is egészen az ő feladata.

Mindettől függetlenül azonban sok esetben még nagyon is tanácsos dolog az asszonyhoz fordulni, mikor határozni kell. A csökönyösek, a gögösek, az önteltek, a nyakasok és a megrögzött önféjűek siralmasan rá szoktak fizetni arra, ha mellőzik a hitestárs őszinte véleményét. Ha nagyon nehezükre esik nyilvánosan bevallani, hogy megbeszéli a dolgot a feleségükkel, ne vallják be, ne árulják el és ne is említsék ezt, hanem hallgassanak és tegyék meg, tanúk nélkül, otthon, ahol nincs mit restelkedniök. Rájönnek, hogy rengeteg megbeszélési való van ma az asszonnyal. Gondoljanak csak a messzi Donra, ahol a fiaink fagyoskodnak, gondoljanak a temérdek korlátozásra, a téli tüzelőre, ruhára, cipőre, szerény szórakozásokra. Vagy ha mindebben imponálóan önállóak és nincs szükségük a melegítő együttérzésre, akkor ne felejtsek el, hogy van egy megbízhatatlan szívük, amely a kívülállók és idegenek között hihetetlen csalódásoknak van kitéve. Elhullhatnak a becstelenség mezején is és megnyilazhatják szívüket hozzájuk méltatlan és haszonleső szerelmek is, amelyekből pirulva és százszorosán megalázva kerülhetnek ki. S talán még ezt a csapást is jobb előre megbeszélni a feleséggel, mint bolondságot elkövetni.

Mert a feleség a legönzetlenebb tárgyáló fél és a valuta, amelyben nála a közreműködés tiszteletdíját le kell róni: a szeretet.

APHRODITE

A nagy macedon király fényes lakomát ült. Es ott voltak asztalánál a görögök kiválóságai mind. A jeles hadvezérek és főpapok; a koszorús írók és bölcsekedők; a hírneves szobrászok és festők. Még nem is olyan régen kemény ellenfelek, ma már jóbarátok. Most pecsételték meg a barátságot, a szövetséget a közös ellentél: a perzsák ellen.

Fülöp király mindent feledve vigadott és nyájas szava volt mindenkibe.

— Nikophanes! Majd megmutatod nekem legújabb faragásodat. Sok jót és szépet hallottam róla. Kiváló lehet, mert még kollégáid is dicsérték.

— Kegyes vagy, hatalmas király. El fogom hozni, ha méltónak találod a megtekintésre. — Várom. Monandros! Mikor mulatunk új komédiádon? Úgy hallok, szaporítottad jeles vígjátékaid számát.

— Boldog leszek, ha felséges uramnak bemutatathalom...

— Csak minél előbb! Urak! Köszöntsön benneteket e serleg, tele gyöngyöző falernumival. Nemes tűzéhez hasonló legyen a láng, amely bennetek ég és alkotásra hív. Hírnevvel dacoljon a ti dicsőségetek!

Fülöp király kiürítette serlegét, azután intett a görnyedező udvaroncoknak.

— Táncot! Zenét!

Csakhamar megszóltak a hárfák és szelíd szavuk, mint könnyű sóhaj suhant a vigadózók közé. Majd a fuvalák lágy panasza ringatózott a fűszeres levegőben.

— Hej, fiuk! nem aludni akarunk! — kiáltott a király. — Tüzesebb muzsikát, hogy felpezsdüljön véréink! És hol késnek a táncosnők?

Óvig meztelen rabszolgák drága szőnyegek terítették a földre, majd a díka rikoltozása, a csörgők és dobok nyelvelgetése közben bársnyos testű, párdúc termetű leányok suhantak a terembe. Csak vékony, ezüsttel, arannyal himzett fátyol takarta testüket. Mélyen meghajoltak a király előtt, azután a zene ütemére táncolni kezdtek. Hol szelíden hajladoztak, mint kíváncsi nimphák, akik saját árnyékukkal enyeglegnek, majd szilaj tűz, felparázsló szenvedély lángolt elő minden mozdulatukból.

A görög urak nagy tetszéssel nézték a gyönyörű táncot, amely mindig viharosabb, szépebb lett.

A király elégedetten mosolygott. Azután tekintete megakadt Praxitelesen, a nagy hírű szobrászon.

— No, művész! Istenek áldotta vésődre melyiket tartod a legérdemesebbnek? Szólj és legyen a tied! Fülöp király hódolni akar csodás művészetednek.

A művész meghajolt.

— Nagylelkű vagy, uram, királyok erénye ékesíti szívedet, de ne sújtsa haragod szegény szolgádat: e nők közül egyik sem kell nekem, egyiket nem kívánom megmintázní.

— Macedónia legszebb virágai...

— Úgy van, uram, az alkotás remekei...

— Az egyiket vérrrel, a másikat arannyal szereztem, kincses kamarám legértékesebb gyöngyci... Párjukat nem leled a föld kecskéjén... Művész! Ébredj! Gondold meg, mit beszélsz!

Praxiteles meghajolt.

— A szem megrészedik látásuktól, az ajkak csak dicsőítő himnusza nyilhatnak, az imádat, a lelkesedés kibontja szárnyait látásukra...

— Nincs náluk tökéletesebb a földön! — lelkesedett a király.

— Van, uram, — szólt halkán, de határozottan a művész.

A király messzire elhajította serlegét és meglepetve kiáltott fel.

— Ezeknél, akiket láttál?

— Igen, uram.

— Ki az? Földi anya szülte, vagy az istenek adtak neki életet? A napsugár csókjára virág, harmat és tavaszi szellő adott neki életet? Vagy talán csak képzeletedben él?

— Itt él Athénben. Neve Phryne.

— Látni akarom.

— Ismered őt uram, királyom. Arcának és testének csodás vonalait márványba véstem.

Ó — Aphrodite...

— Csodás szobrodát róla mintáztad?

— Róla. De csak hitvány kontárnak éreztem magam, amikor a természet remek alkotásának gsvengé ulánzója lettem. Az Olympus kegyes istennői megrabolták önmagukat és szeszélyből, nagyvlelkűen Phrynének adtak mindent, ami raituk szép és tökéletes volt. Tyrteus ékesszavu lantia szégyenkezve hallgatott el, amikor róla kellett volna zengenie. Szavai üresen, szürkén, szegényen hangzottak...

— Látni akarom! — kiáltott Fülöp király. Azt hiszem csak képzeleted felgúvított ihlete kölesönzött Phrynének ily földöntúli szépséget. Csak a te lelked, művészi fellángolásod tette ily ragyogóvá... Vagy talán szerelmes szíved kápráztatta el tekintetedet... Látni akarom! Arannal vert díszkocsim menjen érte. Hahó, urak! Ezt a serleget a szépséges Phryne egészszögére!

Újra felhangzott a zene és a táncosnők szilaj tánca csillogást csalt a szemekbe.

Hirtelen csend lett. Az ajtó kárpitjai félrelebbentek és megjelent Phryne. Könnyed léptekkel a király felé sietett, kecsesen, mélyen meghajolt.

— Hivattál uram, királyom. Parancsodra megjelentem, — szólt csengő, dallamos hangon és a hegyi patakok titokzatos kékségét visszatükröző ragyogó szeméit ráfűggesztette Fülöpre.

— Üdvözöllek Phryne. Látni akartalak. Praxiteles azt állította, hogy szebb vagy, mint Macedónia leggyönyörűbb leányai.

Phryne szemében pajkos jókedv csillant meg, mosolygó ajkain gyermeces báj sugárzott. Azután a peplont hátraübbentette, meztelen két karját a teje fölé emelte és magát gyengén ringatva lassan, kissé negédesen megfordult a király előtt.

— Ilyen vagyok, uram, királyom. Láss és ítélj...

A csodálkozás halk moraja hullámozott végig a termen. A király elbűvölten nézett a leányra.

— Phryne, táncolj! Zenét!

A leány Praxitelesre nézett, ez mosolygva intett. Phryne egy mozdulatára a peplon lecsuszott és fedetlenül hagyta vállait.

A lágyan suhanó zene hangjaira Phryne önfeledten, álmodozva lejteni kezdett. Mintha napsugáron hintázna, mintha felhőkön suhanna tovább. Azután egy-egy pillanatra megállt. És az ég tekintetek előtt ilyenkor Praxiteles egy-egy örökéletű alkotása állt pihegve, életre kelve.

— Most Niobe... ez Pallas Athene... most Aphrodite, — suttogták a nézők és a mámo-

Szeretetre vágyom...

Hangozzék
E nagy világon végig,
Szálljon fel
A halványzúr égig
Kiáltásom:
Szeretetre vágyom!
A választ várom.

A sok, kedves,
Aranyzsinórral szőtt
Ifjú álmom
Szertefoszlott és jött
Rohanva felém és belémkarolt
Új barátom:
A bánat,
De alighogy becsuktam az ajtót,
Kívülről könyörgő zokszót hallok:
— Engedi be!
Az ajtót kinyitom —
Egyedül vagyok nagyon!
Édes testvérem a bánat
S magam: a fájdalom.

Ő is nálam keresett
Meleg lakást;
Kapott...

És most együtt élünk hárman:
A bánat, a fájdalom és én.

Ó, talán van még valaki
E föld kerékén,
Aki megéri a fájó kiáltásom:
Szeretetre vágyom!

A választ
Szívrepesve várom!

KVASZ ERZSÉBET

ros lelkesedés hulláma végigparázslott rajtuk.

— Phryne! Praxiteles nem túlzott! — kiáltott a király. — Te szebb vagy, mint amilyennek lánglelkű költők és ihletett szobrászok megalkothatnak.

Azzal lekapta fejéről koszorúját és Phryne ragyogó, illatos selyemhajára tette.

— A király hódol a szépség és a báj királynőjének.

Majd szenvedélyesen folytatta.

— Hallgass reám, Phryne. Jójj udvarombam! Amit látsz, amit akarsz, amit csak gondolsz ami szíved, lelked legrejtettebb vágya, kívánsága, az mind teljesedik. Rabszolgák serege lesi parancsaidat és nem lesz olyan hatalmas úr, aki ne engedelmeskedjék neked. Akarom és parancsolom! Praxitelest pedig ne féltsd. Királyi kegyem kárpótolja őt.

Phryne mosolygva ingatta meg fejét.

— Királyom, félek, hogy haragodat idézem fejemre.

— Beszélj bátran!

— Uram, te hatalmas vagy, gazdag vagy, de Praxiteles hatalmasabb, gazdagabb. Én nála maradok.

A király haragosan nézett Phrynére.

— Nem értelek. Beszélj világosabban.

— Kegyelmes királyom, te lábam elé szórhatod kinstárad minden gazdagságát, ezer hárfásod zengheti szépségemet, szolgáid egész serege loishi parancsaimat, — mit ér mindez? Mulandó játék, amely már holnap eltűnhetik, szerte foszozhat, semmivé lehet. De Praxiteles szerelme és művésze engem az örökkévalósággal ajándékoz meg. Mert elműlik minden, kincs, hatalom, porrá lesz, a semmibevész. De Praxiteles neve, az ő alkotátságai örökké élni fognak és általuk örökké élek én is...

És Phryne a felharsanó tetszés zajos nyilvántítása mellett sietett Praxiteles kitért karjaiba...

Peterdy Sándor

Péter, a ponyvaíró

Péter öcsém közel háromévi távolmaradás után a napokban ismét fölkeresett. Péterről tudni kell, hogy asztaloslegény és az irodalmon keresztül kerültünk egymással atyafiságba. Péter ugyanis ábrándos lélekhez híven addig gyalulta a deszkát, amíg egy napon fölfedezte magában az isteni szikrát. Nosza, abbahagyta gyorsan a gyalulást, asztalhoz ült, nekieresztette széles ácsplajbásztát a papirosnak és le sem vette addig róla, amíg száz darab hősköltemény ott nem maradt a nyomán. Hát ebből még nem származott volna országos veszedelem, a história nem tud róla, hogy igazi költői alkotást valaha is megsínylett volna a közérdek, meg aztán verset, ha nem is hőskölteményt, hanem szerelmes verset, mindenki írt egyszer életében, a bűncelekményt Péter azzal követte el, hogy bekopogtatott hozzám a költeményeivel. Mindenki tudja rólam, gyöngye jellem vagyok. Valószínűleg tudta ezt Péter is, aki fölfedezvén valamelyik újságban a nevemet, a költők és lángelmék csalhatatlan ösztönével nyomban megállapította, — na, ez a boldogtalan az én emberem. A szimata nem csalta meg. Mire észbekapott, már ott is hódoltam a lába előtt.

— Hát öcsém... — szóltam, amikor elolvastam három legszilajabb hősi zengeményét. — Arany Jánosnak nem csinálisz ugyan konkurrenciát, de olvastam már ezekenél rosszabb verseket is. Igaz ugyan, hogy azokat kitűnő költők írták, de hát azoknak mindent szabad, miután nagyon megható módon siratják a hazát, meg a magyar szabadságot. Hanem mondd, miért van olyan koporsószakag ezeknek a költeményeknek? A fenyődeszkától, vagy pedig attól, hogy reménytelen szerelmes vagy?

Péter elpirult.

— Attól, hogy imádom Margitkát — rebegte szemléstve.

— Ki az a Margitka?

Péter arcát most már vörös vérhullám öntötte el.

— Hölgy. Baromfit árul a nagycsarnokban. — Kofálkodik fiatal lány létére?

Péter a drámai fordulathoz kedvéért elsápadt. — Nem lány. Özvegy. Harmincöt éves, de nem látszik többnek húsnál.

Lopva rásandítottam Péterre. Láttam zavarán, költői szemérmében föllentésre ragadtatta magát. Miután megígértem, hogy elolvassom valamennyi hőskölteményét, ártatlan képpel feltettem a kérdést:

— Mond Péter, nem tisztelnél meg azzal, hogy bemutatsz Margitkának?

Péter most már elsápadt.

— Ha parancsolja... — hebegte lesütve a szemét.

Hozzáléptem, vállára tettem a kezemet, hogy bátorságot öntsek belébe.

— Gyere fel fiam holnap a menyasszonyoddal, látni szeretnék benneteket kettesben is.

Péter kitámolygott az ajtón és elment. Másnap bekopogott. Udvariasan Margitkát tuszkolta be elsőknek az ajtón. Margitka negyvenöt-ötven közötti hölgy volt, félelmetes terebélyes termettel és olyan arányú bajakkal, amelyekhez hasonlót keveset láttam életemben. Arcát szőrös szemölcsök ékítették,

fején széleskarimájú kalap trónolt, amelynek alsó szegélyén ökölnagyságu cseresznyefürt lógott lefelé. Nem lepott meg a dolgot s a lehető legudvariasabban ültettem le őket.

— Örvendek, hogy megismertem. Én tudnillik félig-meddig szellemi gyámja vagyok Péter öcsémnek és ezen az alapon rokonnak tekintem önt is, mint menyasszonyát.

A rettenetes hölgy megvetőleg mért végig. — A menyasszonya vagyok ugyan a kedves öccsének, de nem megyek hozzá feleségül.

Megütközést színleltem.

— Hogyan?

— Nem szeretem a lány embereket. Eddig három férjem volt, de valamennyinek kitemtem a szűrét, mert egyik sem bizonyult eléggé életrevalónak. Aki az én férjem akar lenni, az ne írjon verseket, meg regényeket. Az tudjon zsákot hordani, mea alkudozni a vevőkkel.

Nem szívesen tettem ugyan, de legalább a fele becsületét meg akartam menteni Péternek.

— A baromfikereskedés nehéz és felelősségteljes mesterség, de idővel és jóakarattal abba is beletanulhat az ember. Péter törekvő férfiú és szereti kegyedet. A szerelem pedig nagy dolgokra képes. Kegyedről függ, hogy Péter sokra vigye az üzleti életben.

Önagysága fölényes komorsággal ingatta a fejét.

— Alig hiszem, — mondta hűvösen. — Meg nem verhetem, mert vézna és csenevész, esetleg kárt tennék benne, viszont szép szóra nem hait. Addig pedig, amíg le nem mond a költeményírásról, nem állok vele oda csúfságnak az anyakönyvvezető elé. Félórátig maradtak, azután távoztak. Öszintén aggasztott Péternek a sorsa. A jegyeségük egyelőre nem borult fel, de mire Péter elkészült legújabb öfelfelvonásos történelmi drámájával, sikerült kiábrándítanom Margitkából. Ebben önagyságának is kiváló része volt, aki közben kiadta az útját.

Mindebből nyilvánvalóan kitetszik, Péter megismerkedésünk idején húszéves, lányosarcú, ártatlan fiatalember volt, akit én, a gyöngye jellem taszítottam végkép a romlásba. Komolyan vettem ugyanis Péter, komolyan a szerelmét, de a legkomolyabban költői hajlamait és ennek következtében a legveszedelmesebb tanácsokkal láttam el, hogy nagy író faragjak belőle és majdan, halálom óráján azzal a boldogító tudattal búcsúzom el a világtól, végeztem valami hasznos munkát is életemben.

Péter tiszta lelkehez méltóan, vakon bízott bennem és azután, hogy Margitkával szakított, a hívők szenvedélyes mohóságával vetette magát a könyvekre. Eleinte azokra, amelyeket én kölcsönöztem neki, később pedig, amikor kiolvasta könyvtáram díszét, a «Mirigyképződmények szerepe a világ-szemlélet kialakulásában» c. remekművet is és ezzel végzett könyvtáram utolsó kötetével, önállósította magát és a saját költői sugallatának útmutatása alapján szerezte be a szellemi szükségletének leginkább megfelelő műveket.

Magasba ívelő pályája eme dicső korszakában tűnt el szemeim elől. Sokáig nem láttam és érihető büntudattal százszor is feltettem magamban a kérdést: hol járhat, mit művelhet, hova bujdoshatott el?

Néma, vádoló kérdésemre a múlt héten maga adott választ. Három hosszú év után ismét jelentkezett. Rongyosan, soványan, megöregedve állított be a lakásomra. Rácsodálkoztam.

— Mi történt veled?

Rámemelte bocsánatkérő régi szelíd tekintetét.

— Semmi.

— Semmi? Attól festesz ilyen szivettépőn?

— Nem attól.

— Hát?

— Attól, hogy elítéltek két évre.

— A börtönből jössz?

— Onnan.

Nem tudtam, mit mondjak, végre kiszakadt belőlem:

— Dehát mit tettél? Miért ítélték el és miért csuktak be?

Fájdalmas, minden földi szomorúságot meghaladó búval felelt:

— Félix az oka mindennek.

Nem értettem.

— Félix? Micsoda Félix? Kicsoda az a Félix?

— Félix egy fiú. Ő a hőse a «Halál az autobilklubban» című regénynek. Olyan akartam lenni, mint ő, de a második betőrése rajtavesztettem.

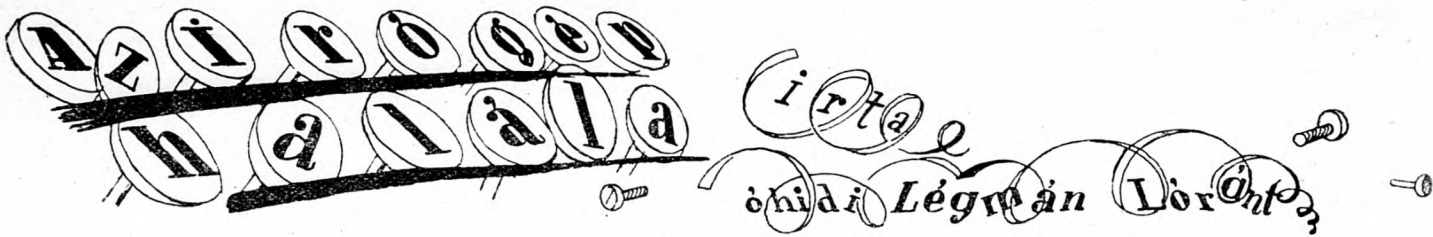
— Szóval lopni akartál, hogy rettegett, hatalmas és hódító légy, mint Félix?

— Igen. De tettenértek. Elfogtak és elítéltek kétesztendei börtönre.

Ez a múlt héten történt. Tegnap sikerült Pétert elhelyeznem egy asztalosműhelyben. Bocsánatot kértem tőle, hogy felébrésztetem benne a költőt és megígértettem vele, soha nem ír több hőskölteményt. Unnepélyesen megfogadta, hogy lemond az irodalomról és örökre szakít Félix-szel is. Ha Is-ten úgy akarja és mentesíti továbbra is káros befolyásom alól, Péterből mégis rendes ember lesz.

Gobelinkép: gyermek-idill. Aprószemű kor-dova anyagra, muliné-fonállal készítettük, 25×32 cm méretben

Marika a kerek kis sárga széken ült, fehér homlokát az írógép fekete vaslapjához szorította és könnyek nélkül zokogott. Szívét elöntötte a keserűség s mint eddig minden nap, most is arra a megállapításra jutott, hogy az írógép létezése az oka mindennek. Ez a súlyos, fényes fekete szörnyeteg szimbolizálja az ő ötödik emeleti, tűzfalakra néző, irodába szorított, szűk kis életének minden keserűségét. Itt kell görnyednie napestig, a fekete szörny fehér fogsorát kopogatva. S munkájáért nem kap elismerést, még a főnöke is csak gúnyolódik vele, mint egy operettherceg, de éppen ez fáj. Mert ő nem Sybille, ő nem operett-naiva, az ő szürke kis életében csak gúnyt jelent ez a hangnem. Talán, ha más körülmények között, ha a magánéletében udvarolna valaki így, annak örülne s komolyan venné. De itt úgy érezte, hogy minden szó átértékelődik a főnök alkalmazotti viszony fényében s az őszinte érzések kifejezése egyszerűen lehetetlen. Felülre felé járt már, közeledett a főnök érkezésének ideje. Mindenki előkészületeket tett, hogy belépésének pillanatában a lázas munka látszatát keltsék.

Marika nem vett részt az igazított készülődésben. Mozdulatlanul ült, forró homlokát az írógépnek támasztva. Szemei a billentyűkre tapadtak. A közelségtől elmosódva látta a nikkellakrikák fekete betűit. Vörös és zöld karikák kezdek táncolni szemei előtt. Lehúnyta pilláit. Lázás homloka melegítő tűzcseszéni érezte a hideg vasat s egyszerre gyűlöli az írógépet. Felgyenesedik ültében s ellenségesen nézi a fehérjű állatra emlékeztető alkotmányt. Ijedten látja, hogy a billentyűk kattogni kezdenek s mint csápok, kinyúlnak és közelednek az arcához.

Hirtelen felugrik. Undorodva, eszelős sikolyal hátrál a géptől, amely négy alacsony gumilában feléje úszik a levegőben...

Látja, hogy nincs menekülés. Elkappa a gépet s messze tartva testétől, az ablakhoz siet vele. Kitarítja az ötemeletes szédítő magasságba, aztán hirtelen elengedi...

...Hatalmas esattanás hasít minden dobhártyába... Összejut az egész ház. Ez őt egymás alatt futó ablaksor megtelik ijedt emberfejekkel. A kollégák is az ablakhoz rohannak s lenéznek az írógép roncsaira, ahonnan rosszalló pillantással tekint fel rájuk a ház felügyelője. Hogy egy írógép kiessék az ablakon, az még egy sokatlatott, öreg házfelügyelő számára is rendkívül megdöbbentő esemény. Mert hogy szándékkal ejtették volna ki, arra még a második emeleten lakó fiatal gróf öreg inasa se merne gondolni, aki pedig végigharcolta a világháborút és háromszor volt orosz fogságban...

A vörös Joly tér magához leghamarabb az általános elképedésből. Tárgyilagosan állapítja meg a tényeket.

— Ezt az írógépet aztán aligha lehet majd használni! Legjobb lesz eladni a vasnapon. Na, maga szerencsétlen, most dolgozhat ingyen. Tudja, hány havi fizetését jelenti egy ilyen drága gép?

Marika se hall, se lát. Elfordul az ablaktól. Érzéstenül és érthetetlenül csüggeszti le a fejét. Nem bírja átgondolni, mit tett és hogyan lehetett képes arra...

Az előszobából léptek hallatszanak. — „Jön!...” — s utóják többen is, de senki sem siet a he-

lyét elfoglalni. Marikára néznek. Eddig mindenki az írógéppel volt elfoglalva, most őt kezdik sajnálni. Még a vörös Joly is, aki előbb kegyetlenül lefestette a várható szomorú kilátásokat. Látszik a tekintetéből, hogy szeretne odamenni hozzá, megsimogatni falféher arcát és vigasztalni, — de már késő. A főnök belép. Csend. Köszönni is elfelejtének. Mintha természetes lenne, hogy a főnök már a belépés pillanatában megért mindent. A főnök meglepetten néz körül. Már nyílnak az ajkák, mégis, meg kellene valakinek mondani, hiszen a főnök nem tudhatja, miért állnak ilyen meglepetten, de a főnök egyenesen Marikához lép. Megáll előtte. Mutatóujjával selemeli az állát és a szemébe néz. És amit most mond, az nem várt fordulat. Nagyobb szenzáció, mint az írógép kidobása. Kicsit bizonytalanul reszket a hangja, mikor elkezd, de fokozatosan belemelegszik:

— Marika! Nézzen a szemembe! Mondja meg őszintén, bántottam én magát? Szóltam csak egy rossz szót is magához? Ócsároltam a munkáját? Nem mindig csak dicsértem? Nem voltam-e mindig kedves magához? De maga nem értett meg engem. Azt hitte, tréfálok vagy gúnyplódom. Pedig én őszintén beszéltem és őszintén beszélek most is, amikor azt mondom... amikor azt mondom, hogy én magát nagyon, de nagyon... kedvelem... szeretem... hogy... hogy legyen a feleségem!

Marika kétségbeesve nézett főnökére. Ez a habozás bátrabbá tette a főnököt. Tréfás hangot ütött meg:

— No, ne nézzen rám olyan haragosan! Nem

ÜNNEP A FRONTON...

Olyan nap volt, akár egy másik,
Melyen a front homálya ásít.

Nem volt tarkább a rét virága,

Nem volt több fény a napsugárban,

Nem volt zengőbb a madárének

S ott fűn nem volt az ég se kékebb.

Nótáját sirva a Halálnak,

A malmok is lombán daráltak.

S áldásaként a hulló vérnek,

Tábori mise nem fehérlett.

Az órák szürkén nőttek, tüntek...

Szombat volt csak. Szombat. Nem ünnep.

Szívünkben mégis ünnep zsongott,

Magyar faluk harangja bongott.

S a sok-sok drága messzi háznak

Az erdő fái orgonáltak...

Hisz hágy a Hold is azt ragyogta:

Este harkok megjött a posta...!

DR. KISS EMIL ZOLTÁN

így szokás a kőröket fogadni. Nem így néz az ember a boldogsága elé! Mert most új élet követhetik. Maga itthagya az írodát és az én feleségem lesz. Dobja sutba a gyorsíróceruzát, tegye félre a dossziékat, az írógépet pedig dobja ki az ablakon!

A főnök itt zavartan és pirosan elhallgatott. Érezte, hogy ügyetlenül szedte össze a gondolatait, különösen a végén. És mikor azt mondta, hogy dobja ki az ablakon az írógépet, olyan furcsán néztek rá. Talán azt hiszik róla, hogy meghibbant. Beront, azt se mondja, hogy jöreggel, egyenesen odaáll Marika elé, megkéri a kezét és ezzel kapcsolatban zöldségeket kezd beszélni. Hogy az írógépet dobja ki az ablakon... Hogy is juthatott eszébe ilyen ostoba gondolat...

Marika az írógép említésére összerendez. Majd olyan mozdulatot tesz, ami azt fejezi ki, hogy neki már minden mindegy. Szóltanul az ablakhoz fordul ismét. A főnök mögéje áll. Marika lemutat az ötemeletes mélységbe:

— Ott... ott az írógép... Kidobtam... — s ezzel vége minden erejének. Ráborul, szinte rázuhan az ablakpárkányra. Ijedten ugranak hozzá, nehogy kiessék. De nem, csak a feje van kint, pontosan az írógép fölött s mint egy kisbaba, olyan elgörbült szájjal s hangosan, keserves böggéssel kezd el zokogni. Meleg könnyecsek hullanak az írógép roncsaira...

A főnök hunyorgat. Nem akar hinni a szemének. Lejjebb hajol, Marika vállán át. Vállá szorosan simul a lányéhoz s most érzi, hogy annak testét rázza a zokogás. Megfelekedezik az írógépről, meghatja a lány bánata, átöleli s az arcához szorítja a fejét...

... Marika megkönnyebbülten alábbhagy a zokogással. Inkább érzi, mint hallja, hogy a hátuk mögött lassan kiürül a terem. Egyedül maradnak...

... Még mindig az írógépet nézi. Már alig sír, de nem tudja tekintetét elvonni a billentyűkről. Elmosódottan látja a betűket... Mintha egészen közel lennének... Felkappa a fejét. Az írógép ott terpeszkedik előtte közömbösen a kisasztalon. Épen és sértetlenül. De a teremben valóban nincs senki. Csak az arcán érez valami forróságot, mintha valaki megcsókolta volna. S valaki... a főnök... igen... valóban mögötte áll és fölhajol...

Marika szeméből még mindig folydogál a könny. A főnök megszólal:

— Miért sír, Marika? Már öt perce állok itt és nézem magát. Úgy zokogott az előbb, hogy azt hittem, megszakad a szíve. Pedig akkor az ényémnek is meg kellett volna szakadnia...

Marika hirtelen felugrik. Előtti a harag. Fojtott zokogással szólal meg:

— Hagyjon, ne mondjon nekem ilyeneket! Azt hiszi, lehet nekem ilyeneket mondani! Ilyen üres fecsegéseket. Maga csak gúnyolódni tud... Meg akar fordulni, de a főnök elkappa a két csuklóját és kényszeríti, hogy a szemébe nézzen:

— Marika!... Én komolyan beszélek. És mindig komolyan beszéltem. Higgyen nekem! Hát nem érzi, mennyire szeretem?!

Marika már mosolyog. De dacosan, haragosan hátraveti a fejét és ki akarja szabadítani a kezét. A főnök el is engedti a két kis vékony csuklót s helyette elkappa a derekát. Marika megadja magát. Odasimul a férfi mellére és megint elkezd sírni, de most már csendesen és nagyon boldogan...

EGY LÁNYÉRT...

IRTA BALASSA IMRE

Mikor befordultam az utcába, éppen hetet ütött a toronyóra. Sietnem kellett, ha nem akarok elkésmeni a hangversenyről, a nevezetes bécsi művész dalestijéről. Mint a szélvész, úgy rontottam be a szobába, fölrontottam a szekrény ajtaját, percek alatt öltöztem szmokingba és már az előszobában voltam, mikor megköttem a fekete csokornyakkendőt. Örökké álmos mindeneslányunk a küszöbön ért utól és nyújtott felém egy sürgönyt:

— Még reggel gyűt... Mikor a fiatal úr elment hivatalba.

Fölszakítottam a sürgönyt és olvastam: «Bevásárolni Budapestre érkezem. Déli 12-kor várj az Oktogonon. Ilus.»

... A veríték elöntötte a testemet. Ez a sürgöny reggel érkezett... Délben nem mentem haza ebédelni és Ilus... Oh, Ilus várt rám az Oktogonon, déli tizenkettőkor... Várt rám, ő, akire én már hosszú, hosszú hónapok óta várok — és hiába... Fátum ez, fátum!...

Egy percre tanácstalanul térferegtem az előszobában, azután zsebembe gyűrtem a táviratot és elrohantam. Negyednyolc... Ha Ilus reggel érkezett bevásárolni, akkor aligha tölti itt az éjszakát, az esti vonattal indul visszafelé. Mikor is inául az esti vonat? Hétötvenkor! Taxiba vágtam magam, dupla takstát ígértem a vezetőnek, csak hajtsa, hajszojja a masináját, hogy idejében odaérik a Keleti-pályaudvarra. Végigrohantam a folyosón, a váróterem ajtajában felököltem néhány kalapskatulyát és a kalapskatulyák között egy idősebb hölgyet, homályosan emlékszem arra is, hogy egy vadászkalapos, monoklis fiatalúrnak a lábát tapostam le, mint a megvadult bivaly, úgy száguldottam át a perrón sokadalmán és végre — meggillantottam Ilus édesbábios, halovány kis arcocskáját, — két szigorú tantí ridegen csillogó szemüvege között.

— Kezit csókolom, Iluska... No de ilyet! Hát maga Budapestben volt?

— És maga? Hová utazik? — kérdezte Ilus — bocsánat... Kovács Péter... Cili tantí... Málcsi néni.

Én pedig dadogtam:

— Gö... Gödöllőre megyek... Igen, azért vagyok szmokingban — a vakító ingplasztíron és a fekete csokornyakkendő ugyan kiült az ajtótól... Valószínűleg csak a hajnali vonattal térek vissza Budapestre.

Nagyot nyeltem, mert nem szoktam meg a hazugságot. Ilus pedig pirult helyettem is. A néni szigorúan, de helyeslően bólintott. Tudomásul vették, hogy Gödöllőre megyek vacsorára és ezért öltöztem szmokingba. A két néni arca kezdett megengedni. Milyen rendes fiatalember!... Meghívják egy úriházhöz vacsorára és ő — szmokingba öltözködik... Olyan rokonszenves lettem a szemükben, hogy már örültek, mikor Ilussal együtt szálltam föl a vonatra. Legalább Gödöllőig nem fog vonatkozni a kislány. Mi pedig alig vártuk, hogy a gőzmozdony nekidurálja magát és elinduljunk. Akkor aztán izgatott párbeszéd kezdődött a folyosó sarkában:

— Miért nem vártál?

— Nem voltam otthon egész nap... A sürgönyt most kaptam meg, fél órája.

Boldog és bús percek... Elsírattuk az el-

paszart napot, arról beszéltünk, milyen pompásan telt volna az idő déltől estig. Jött a kalauz: «Szabad kérnem a menetjegyet...» Menetjegyem nem volt. Boldogan fizettem ki a büntetést, ismét egyedül maradtunk, a vonat száguldott velünk sötét mezőkön át és — száguldott, sajnos, az idő is... Túl voltunk már a hatvani pályaudvaron, veszedelmesen közeledtünk Apc—Zagyvaszántó felé...

— Jaj Istenem — sóhajtott Ilus. — Apcn vár a kocsi...

Apcn várja a kocsi és Matyi is várja, az öreg kocsis. Be fogja bugyolálni a kisaszszonykát a fekete subájába és viszi, viszi hazafelé, Dengelegen át. Matyi, a kocsis, jól ismer engem, még a múlt őszi gyakorlat óta, mikor valóságos hadapródi minőségben adtam éjjeli zenét Iluskának, nem szabad tehát Apc—Zagyvaszántón mutatkoznom. A kalauztól megkérdeztem, melyik az utolsó állomás Apc—Zagyvaszántó előtt? «L...» Nagyot sóhajtottam. És búcsúztunk. Könnyek és csókok között búcsúztunk, a vonat távolodott, mintha egy lúz-kigó futna előlem és vinné a zsákmányát: Iluskát... Aztán sötét lett, lakk félcipőmben ott álltam a sár közepén, messziről kutyák ugattak, a fekete égboltról pedig gúnyosan hunyorítottak rám a csillagok. Valaki az arcomba világított: a vasúti őr volt, egyben állomásfőnök. Homályosan emlékeztem arra, hogy tavaly az őszi manóverben jártam már erre felé és nagyon összekedvesedtem egy Mihály Miska nevezetű gazdással. Meg is ígértem neki, hogy egyszer meglátogatom. Nohát: most meglátogatom!

— Mikor indul Budapest felé a vonat? — kérdeztem a barker-állomásfőnöktől.

— Ötvenkor hajnalban.

Tehát hajnali ötvenvenig a programom: Mihály Miska...

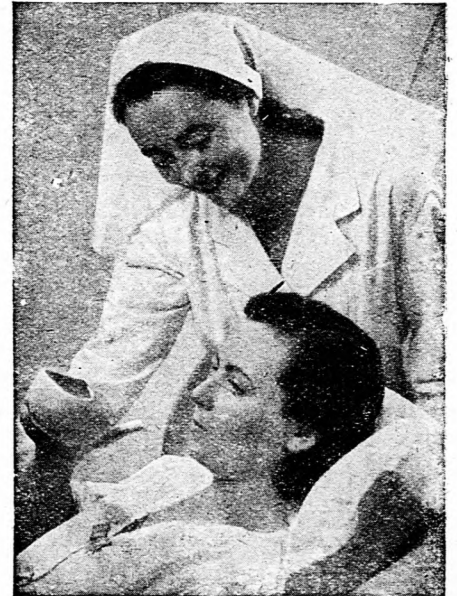
A szolgálatkész vasúti őr megmagyarázta, hogy a falu két kilométernyire van az állomástól. Valahol arrafelé, a sötétségben... Megindultam hát, szmokingban, lakk félcipőben, kezemben ezüstfejű kis botommal, a feneketlen sárban, a sűrű sötétségben, arra, amerre a kutyaugatás mutatta az utat. Néhányszor beleléptem az árkokba, nekimentem egy-egy fának, de végül mégis csak megérkeztem a falu főutcájára, ahol két boglyakemence imbolygott felém. Mivel nem valami mesebéi faluban jártam és nem is álmotam, a két imbolygó boglyakemencéről hamarosan kiderült, hogy subába öltözött derék magyarok, hivatalukra nézve éji őrk, akik elvezettek Mihály Miska szállására. Hosszas zörgetés után került elő a gazda, akinél a fiatal «prakszi» lakott. Megmagyarázta, hogy az ifiúr disznótorban van a patikuséknál. Átnyújtottam a névjegyemet, hogy vigye el az ifiúr után, a gazda eltűnt az éjben, majd úgy fertályóra mulva nagy rikkantások verték föl a falu csöndjét: Mihály Miska érkezett, baráti ölelésekkel.

— Szervusz, komám... Isten hozott!... Mondtam én, hogy úr vagy, igazi úr... Megígérted, hogy egyszer kijössz hozzám. ...Hát most kijöttél...

Magával vonszolt a disznótorba, a patikusékhöz, ahol legalább húsz vendég szorongott, bőséges étel-ital, pipa- és szivarfüst mellett. Igen megcsodáltak, hogy ilyen szmokingosan érkeztem a disznótorba és a névjegyemet küldtem előre magam he-

lyett, de azért hamar összekedvesedtünk. Néhány perc mulva egészen természetesen találtam már, hogy este elindultam a pesti Vigadó felé, meghallgatni egy világhírű művészt és megérkeztem L. községbe, a disznótorba, éjjel tizenegykor.

Hajnaltájit elindultunk Mihály Miskával az állomás felé. Végigjártuk a falut, sűrűn forgatva a magunkkal hozott flakókat. Valahogyan kijutottunk az állomásra. Arra még emlékeztem, hogy a derék vasúti őrel pertűt ittunk és örök barátságot fogadtunk, azután — megérkeztem a Keleti-pályaudvarra. Ott ébredtem fel. Az egész éjszaka — mintha álom lett volna!... Iluska, az a néhány félnék szó a vonatfolyosón, a bandukolás az éjszakában, a falusi hejehuja, a nótázás, a vasúti barker és Mihály Miska. Egy taxi hazavit, a zsebemben hordott kulccsal magam nyitottam ki az ajtót és lefeküdtem. Néhány perc mulva jött az álmos mindenes és fölkeltem. Nem tudta, hogy most érkeztem haza. Csak azon csodálkozott, hogy a szmokingnadrágom és a lakk félcipőm mitől lett olyan sáros?

A GYÓGYULÁS UTJA MEGROVIDUL

ha az étvágytalan, lábbadozó betegnek olyan táplálékot nyújtunk, amellyel az elvesztett erőt mielőbb visszaszerezheti. Egy-két csésze Ovomaltine reggelire, uzsonnára bőségesen juttat a szervezete életfontosságú nemes

Lányanyagokat

pótolja a betegség következtében elvesztett erőt, sorompóba állítja a szervezet tartalék erejét, gyarapítja a szövetállományt és gyorsítja a vörös vérszövetek újjáépülését. Ovomaltine nem terheli az emésztést, kellemes íze miatt azok a betegek is szívesen isszák, akik más ételt visszautasítanak.

OVOMALTINE

hetekkel viszi előbbre a beteg talpraállását. — Napi adagja csak fillérekbe kerül.

Notturmo

A neve MacMackenzie, a Scotland Yard már tizenöt hónapja keresi bugzón, de hiába. Mondakör keletkezett körülötte, ő volt London alvilágának koronázatlan királya. Sok mindent suttogtak róla gyéren világított pizskos csapszékében a Temze keleti partján. Azt, hogy nincsen zár, mely ellen tudna neki állni, mert kulcsai telniják a legfurlangosabban összetett zárat is. Ha betörésálio páncélszekényt lát, Mac csak megvetően mosolyog. A homályban könnyen eligazodik és a riasztócsengőket megszimatolja, akár a vizsla a vadat. Hidegvére mesebe illő és a hajját meszerien el tudja változtatni.

Egy ellenzéki újság azt írta róla, hogy barátai vannak a rendőrségen. Csakhogy Brown ezredes, a bűnügyi osztályon, megfogadta, hogy még a nyár folyamán lefűleli és amit Brown ezredes megfogad, azt meg is tartja, azt tudták róla. Erre a fogadásra gondolt, nagykarimájú kalppal a fején egy férfi, aki halk szitkokat mormogott. De gyors elhatározású ember és most hirtelen körülnézett a homályos villanegyedben.

Nem volt már fiatal, de bámulatos ügyességgel vetette át magát az alacsony kerítésen. A következő percben már a sötét, lakatlan ház előtt állott.

Kicsit gúnyosan mosolygott, amikor botjának elefantánsont-fogójával bevverte az ablak üvegét.

Azt hitte, senki se hallotta a esőrompölést, holott fölkelte egy hölgy érdeklődését,

akiről azt beszéltek, hogy hamarabb lehet vele lafalózni feyházakban, mint az Údv Hadseregének gyűlésén.

A betörő bugdta kezét az ablak nyílásán, megítoja a reteszt és visszalökte. Azután felvonta az ablakot és áturakodott rajta. Egy sötét ruhás hölgy jóindulattal nézte a feltárt ablakszárnyat.

Amikor a férfi az úriszobában a nagy íróasztalnál állt és ujján forgatott egy kulcskötetet, összefogó kis lánccan, rászólt egy nő hangja:

— Ugy vélem, hogy majd osztozunk, monsieur!

A tettenért hátranézett és megpillantott egy lilaruhás hölgyet.

— Abból ugyan nem leszemmi, galambom! — vigyorgott rá.

— De, — szólt a hölgy — legyen esze. Csak szórakozni jöttem ugyan át ide Londonba, de amikor láttam, hogy ebbe a házba megy látogatába, követtem, hogy a kellemest összekössem a hasznossal.

A férfi figyelmesen nézte.

— Ön Párizsból jön — állapította meg. — Azt a nevet kapta: a „lila Georgette”, és a betörés Champot et Fils boltjában az ön műve csakúgy, mint a szélhámoság Erskine check-jévet

A hölgy egy lépést hátrált.

— Ön meghökken.

A fura ember elismerően bólintott.

— Az az ember, akitől mindezt tudom, — mondta — a readingi feyházban ül, a neve Charly Snike.

— Charly Snike! — ismételte keserűn a lila Georgette. — Szegény fiút valami Brown ezredes csípte el. Intettek, hogy óvakodjam ettől az embertől. De ki kell önnek fejeznem elismerésemét. Tiszta munkát végzett. Az olyan magafajta ember előtt nincsen ház biztonsgában.

— Ugyan kérem, — szerénykedett a megdicsért, — a botommal verem be az ablakot, csakúgy zúgott. Igazi kontármunka. És zseb-lámpám sincsen, csak gyufám. Nem vagyok mestertolvaj. Az ilyen betörőből, amilyen én vagyok, tizenhárom megy egy lucatára. Georgette hitletelül mosolygott.

— Nagyon szeretném megézni, milyen ez a tabernakulum itt belülről, — jelentette ki hirtelen.

— Ott legföljebb, ha unalmas frásokat talál — figyelmeztelte az ismeretlen. — De ha úgy tetszik... mindig van egy ideillő kulcsom, — mosolygott rá. — Ez itt, ez jó lesz. De legyen óvatos, fogadok bármibe, hogy ez alatt a szőnyeg alatt vezet a riasztó csengő zsi nőrja.

Georgette lábával hátralökte a szőnyeget. A ragyogó padlón vékony villanydrót kigyózott. A kulcs nyomásától kattant a zár és a taber nátkulom kinyílt. De a zsákmány csupán értékelen aktacsomó volt.

— Ön mindent tud, — szólt a francia nő —, kulcsai kinyitnak minden zárat és megszimatolja a riasztó csengőt, mint a vizsla a vadat. Sejttem, hogy ön ki. — Rídegen elfordult. — De hol találja pénzt ebben a házban?

— Itt az úri szobában ugyan nem, — mondta a férfi — és a hálóban sem. Ott sincsen divatos rejtkekény. A fűrdőszobában lehetne eszevgni. Jöjjön! — Kinyitott egy ajtót és elűnt a sötétben.

— Vigyázzon! — szólt rá Georgette. — Még belebottlik egy bútordarabba.

De az ismeretlen végigment a sötét helyiségeken és baj nélkül eljutott a fűrdőszobába.

— A gázkályha mögött látok egy víznyomó szabályozót, olyan, mintha nem volna igazi. Georgette reszketelt izgalomban, forgatott egyet a fogón, erre föltreolódott egy csempemögölte egy kis üreg lett látható, melyben egy kis páncélszekrény volt. Ekkor megszólalt a másik szobában a telefon. Georgette összereszt, de a cimborá nyugodtan levette a kagylót.

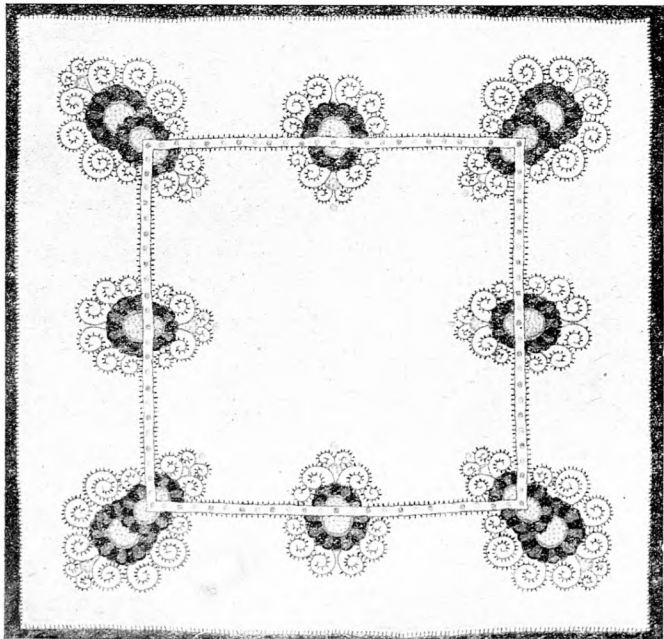
— Igen, ilthon vagyok, — mondta arcátlanul egy álmos ember személytelen hangján. — Nem, öregem, nem lehet. Dógiáradt vagyok. Jobb, ha holnap reggel keres fel. Igen, ebben maradtunk. Good night!

— Mester! — szólt Georgette. — Hidegvére határtalan és a hangját is megtévesztően tudja elváltoztatni. Azt hiszem, tudom, hogy ön ki. De bizony, önnek még a Scotland Yardtól se kell tartania, legöllebb, ha Fairfull kapitánytól, vagy Brown ezredestől.

— Oh, — nevelte a cimborá —, a Scotland Yardon igazán otthon érzem magam. Fairfull kapitánytól meg nincsen mit tartanom. Éppen tegnap gomboltam le róla a kártyán, porokban két fontot. És Brown ezredes meg éppen nem nyúl hozzám egy ujjal sem. Egy iskola padját koptattuk.

— Önnek barátai vannak a Scotland Yardon? — kiáltott fel Georgette, rekedten az izgalomtól. — Vallja be: ön Mac Mackenzie személyesen!

— Röstellem, hogy csalódot okozok önnek, asszonyom. — mosolygott rá az ismeretlen — de ennek a rejtvénynek ez az egyszerű magyarázata: feleségem a szolgaszemélyzet felára utazott és én egyedül maradtam Londonban. Az ímént jöttem rá, hogy a kulcsaimat az íróasztalomon hagytam és így nem volt más tennem, hogy bejussak a házamba: be kellett másznom a konyhaablakon... De Mac Mackenzie nem vagyok, hanem esküvel fogadom, hogy elcsíptem ezt a fickót, mielőtt ez a nyár véget ért, mert a nevem Brown ezredes... **Eric Esb**

Buzsáki terítő. Ezen mintát bármilyen méretű terítőre használhatjuk. Hímzéséhez színtartó hímzőpamutot használunk, piros, kék, sárga és zöld színben.

„A magyar nő nem szolgálhat fegyverrel” — mondja Keresztes-Fischer Ferencné

Gobelin kép, 25×25 cm méretű, gyapjú-fonállal készíthük

1 Dunaparton egy modern bérházban laknak Keresztes-Fischer Ferencék. Azt, hogy miniszter, előkelő politikus lakik itt, csak egyetlenegy szál posztoló rendőr jelzi a kapu alatt. A lakás nagy meglepetés, négyzobás polgári lakás, de olyan asszonys melegséggel rendezték be az egészet, hogy a látogató egyszerűen otthon érzi magát. Műkincsek, évszázados bronzok és porcellánok nincsenek ebben a lakásban, de van sok jó karosszék, könyv, asztalok, kézimunkákkal, szép kedves nőies homliv, csupa hívogató alkalom, hogy az ember teifőljön valahová, olvasson, vagy józúien elbeszélgessen.

Kora délelőtt az idő, de a kegyelmes asszony már régebb talpon van. Reggel elment otthonról, már haza is jött és az íróasztala előtt ül egy halom írat között, lelkiismeretesen keresztüljárja magát mindegyikben, leveleket ír alá, előadásokat fogalmaz... és csak a jó Isten tudja, hogy még mit nem csinál... tíz emberre való munkát végez szűdületes tempóban. Előtte rengeteg aláírásra váró levél, egy Finnországot ismertető könyvhöz kellene. A könyv a Lotta Svärd javára készül.

— Soha sem fogok ki ezekből... — mondja vitéz Keresztes-Fischer Ferencné, a levélpapírhalmazra utalva.

— De kegyelmes asszonyom, miért nem a titkárfelirat alá ezt a sokszáz levelet? — Isten örök! Dehogy teszem, nem engedtem, hogy valaki helyettem átírja a nevetem! Fessék, itt vannak finn lapok, amelyeket magammal hoztam, nézegezzé addig, amíg elkészülnek.

— Nehéz összehasonlítani tenni a lottákkal — mondja —, miután a mi szervezettel még megközelítően sínes úgy kiegészít, mint a Lotta. Talán csak a Vöröskereszt, a Zöldkereszt az, amelynek multja van nálunk... A mi honvédelmi munkaszolgálatunk még fiatal.

— Kevesen tudják, hogy mit tegyenek, hova forduljanak, milyen munka vár rájuk. Mit tehetnek?

— Nincsen olyan nő, akinek hetenként pár szabad órája ne lenne. Bármennyire elfoglalt, valami ideje csak van. Jelentkezé az illetékes szervnél szolgálatiételre. Mondja meg, hogy körülbelül milyen munkát tudna végezni. És hetenként hányszor?

— De azzal sincsenek tisztában nálunk, hogy mit ezek a honvédelmi munkák, amelyet el kell végezni?

— Elsősorban be kellene hozni a munkadélutánokat. Finnországban a lották valóságos ruhaambulanciák tartanak. A katonák ruházatait kiegészítik, a fehéreműt kimosni, a felsőruházatot, kabátot a háspájkák kijavítani, megfoltolni, bestopolni, két rongyszobát egy jót csinálni, ez az igazi női munka és ezzel óriási szolgálatot tennének a hadseregnek.

— Szóval, kegyelmes asszonyom, női honvédelmi munkaszolgálat alatt ilyesmit ért.

— Igen. Vagyis inkább azt mondatom, ez a munka történi igazán a Lotta Svärd szellemében. Mint ahogyan a szegénygondozás és minden szociális munka is hazafias kötelesség. Csak helyesen kell megvalóítani a munkakört. Úgy értem, hogy az a vidéki úriasszony ne marokot szedjen, hanem vállaljon például szegénygondozást, vagy családátogatást. A had-

bavonultak családjának hányszor van dolguk a hatóságokkal! Menjen, intézze el az adóügyeket és minden hivatalos ügyét annak a szegény asszonynak, aki ehhez nem ért és ideje sincsen. Hányszor előfordul, hogy a férfi kint van a harctéren, az asszony kisbabát vár, a többi gyereket a szülés ideje alatt el kell helyezni olyan családnál, ahol vigyáznak rá. Mőd van erre, mert hiszen az illetékes hatóság még fizet is a hadbavonult gyermekekért arra a pár napra. A szülőasszonyt tehermentesíti és a gyerekek sem kállódnak a szomszédságban... — Szeretném, ha kegyelmes asszony most magyarországi tapasztalatairól beszélne... — Találtam egy várost, nem mondom meg melyik, ahol ideális ennek a kérdésnek a megoldása. A hatóságok maguk alakítottak egy bizottságot, amelyben a polgármestertől az adóhivatal főnökéig mindenki benne van. A pártfogományát végző asszonyok pontosan tudják, hogy kibe forduljanak és nem lubdának velük egyik hatóságától a másiktól. Ugyanabban a városban találták ki azt, hogy a hadbavonult gyermekekhez kiküldenek egy jobb tanulat vagy egy tanítót, aki a nehezebb lehelét átveszi vele, miután az elv az, hogy a hadbavonult gyermekek nem lehet rosszabb bizonyítéknya, mint kébenek.

— Nagyon örülök, hogy kegyelmes asszony ezt mondja nekem. A multkoriban egy nagyobb társaságban alaposan összeszólaltoktam egy úrral, aki azt kívánta, hogyha kell, a nők ragadjanak fegyvert és Dobó Katlica módjára fegyveresen menjenek neki az ellenségnek... Keresztes-Fischer né kisit hallgat, aztán nagyon erőlesen megrázza a fejét. Szívéből mondja:

— A nő nem szolgálhat fegyverrel. Egyes hősnők mindíg voltak, de ez nem női hivatás. A front mögötti második arcvonalat fenntartani, az elégedetlenséget leszerelni, békét és harmóniát teremteni, ez a magyar nők feladata. Ebben a munkában mindenkire nagy szerep vár. És meg kell mondanom, hogy a falunk jobb szive van. Jobban megérti, miről van szó, inkább vállalja a kötelességet mint a városi lakosság. A nagy átlag nem éri szívéigüknek még mindig, úgy, ahogyan kellene. Keresztes-Fischer né kisit elgondolkozik. Csendesen beszél az ideális női honvédelemről, a lottákról:

— Nem lehet összehasonlításokat tenni... A finnekél a lottaszervezet olyan kiegészít... mint egy szép vár... Ez a szervezet behalózza az egész országot. A nyolcvéves kislány már beáll lottának. Résztvesz a faluszervezet munkadélutánjain hetenként kétszer, megvan dolgozni. Tizenhétéves korában önként jelentkezik. Hányféle lottájuk van! Egészségügyi, gazdasági, felszerelési, irodai szolgálatot tevő lotta, a hirdetészolgálatot a légvédelemnél is lották végzik. Most, amikor kint voltunk Finnországban és kivetkelt bennünket, ki az első tűzvonalba, ahol egy magasztali megfolyó állásból látszólag Szentpétervárt nézhetünk... ott is lották álltak ért. Vastag bundákba burkolozva, kétóránként váltják őket. Ránk se néztek. Egy szempillantásuk nem volt a hivatalos látogató részére, az otthon, a család biztonságá, épsége volt rájuk bízva.

Lszáky Margit

A vendéglátás művészete

Az arab vendégészetre mi sem jellemzőbb, mint a hatalmas Omar kalifáról szóló kis történet. É jellegzetes anekdota szerint, Omar kalifa bántatosan ült palotájának hős márványudvarán.

— Mért bússzol, nagy kalifa? — kérdezte tőle egyik bizalmasa.

— Azért, fiam, mert Allah nem szeret — felelte Omar.

— Hogy beszélhetsz így, uram? — csodálkozott a kérdezősködő, a fehéren csillogó palotára, a hős szökőkútra, a körülöttük sétáló kényes pávokra, az udvaron től illatozó ezerszínű kertre mutatóva. — Allah elítélt minden földi jóval s azt mondom, nem szereti?

— Nem bizony — felelt a kalifa búsan —, immár negyedik napja nem küldött nekem vendéget...

A perzsaék semmivel se becsülik kevessebbre a vendégüket, mint szomszédjaik, az arabok.

Egy svéd író, aki nemrég keresztül-kasul járt Riza sah biradalmát, elmondja, hogy hosszú, fáradságos sivatagi vándorlás után, népes tábor felé közeledett fősarival. Beduin táborhoz, melynek ura hosszúságkallú sejk volt.

— Szívesen látok-e bennünket itten, nem lesz-e bántódásunk? — kérdezték a svédok bennszőlőt vezetőjüktől, aki csodálkozva nézett rájuk.

— Aki a vándorbeduin sótránok kuszóbert dőlési — felelte —, annak haszálga se görbül. Az öreg sejk oly mélyreössz tisztelben tartja a vendéget, hogy nemrég, mikor egy sejk, rongyos idegen vetődött sátra elé s könyörgött; reitse el, mert üldözik, azonnal elrejtette. Alig történt meg ez, vátvátva közeledett egy lovascsapat. A lovosok egyike halottat hozott nvergében s mikor a halottest a sejk sátra elé fektették, az felismerte az élettelenben egyetlen fiát.

— Fiad gyilkosa erre menekült — mondják a sejknek a lovosok —, őt üldözzük, Nem látod, nagy sejk?

— Nem látom — felelte a sejk, de mikor a lovosok ismét elvátogattak, kivézetette rejtkezhévhől az ideágot és így szólt hozzá: — Kapj fel erre a lóra és vágass, hogy üldözöbe vehesselek...

Abdul Hamid, az elmúlt világháború idejének szultánja, híres volt pazar vendégészretetéről. Önmagát is felülmulta azonban,

Mexmer
BUDAPEST, IV., VÁCI-U. 1.

blúz,
fehérmű,
pongyola

mikor a Palesztinába utazó II. Vilmos német császár várta.

E látogatás tiszteletére gyönyörű kastélyt építtetett fel Herekében. A kastély sokszáz-ezer fontba került s bár a magas vendég három óránál nem töltött benne többet, a távozása után sohase használták többé.

*

Az ókor történetében is lépten-nyomon találkozzunk pazarabbnál pazarabb vendéglátásokkal. Valamennyien túltészeknek azonban Róma híres invencének, Lucullusnak híres ebédjei és vacsorái.

Ezekre az ünnepségekre — szerényebb név nem jellemzné őket kellőképpen — hónapokkal megtartásuk előtt küldte szét meghívóit a házigazda.

Nem csoda! A Lucullus ebédekre, vacsorákra készülni kellett s az előkészületek heketet, hónapokat vettek igénybe... Lucullus nem átalit gyönyörű kertjében tavat ásátni egyik híres vacsorája előtt. Miközben a tavat ásták, Lucullus halászsai nem álltak meg Afrikáig. E földrészt vizeiből fogták ki a halakat, melyeket ezideig nem ismert senki Rómában. A halászsákmányt nagy hordókban szállították haza, elhelyezték a kert tavában s a vacsora napjáig nem szünet meg a tengeren át afrikai vizet szállítani a ritka halaknak Lucullus bárkásai.

Mikor a vacsora lezajlott s terítékre kerültek a halak, Lucullus nemcsak azokat semmisítette meg, amelyek megmaradtak, hanem lecsapoltatta a tavat is, nehogy kísértésbe talájon esni, még egyszer fel találja szolgáltatni Afrika nagy sikert aratótt halait.

*

A tizennyolcadik század vendégszeretetének ilyfajta fényűző megnyilvánulásáról írói kötetek beszélnek. Leírják a medveviadalkat, melyeket Lescinszky Szaniszló, a lengyelek tékozló királya rendezett vendégei szórakoztatására. Leírják, mily fényárban uszott XIV. Lajos Párizsa a cárevis látogatásának idején... Mindezek az ünnepségeken túltész azonban az a fogadtatás, melyet Grassalkovich Antal gróf rendezett Mária Terézia tiszteletére.

1751-et irtak s nyár volt, forró nyár, mikor a királyné megjelent a gróf gödöllői birtokán, ahol hetek, sőt, hónapok óta folytak az előkészületek.

Nem folytak hiába. A káprázatos fényű tüziáték, a vörös bort, majd fehér bort lövelő szökőkutak mind tökéletesen működtek s csodálatos látvány volt a lovagi torna, mely a középkori ezüst vértbe öltözött gavallérok közt zajlott.

De mi volt mindez ahhoz a meglepetéshez képest, melyet a gróf az uralkodónő látogatásának második napjára tartogatott. Ezen a reggelen forrón sütoött a kastély parkjából kivezető országútra a nyári nap s íme, mégis kilenc csilingelő szánkó állt meg a park kapuja előtt. A gróf betessékelt a királynőt az első kagylóalakú, ezüst szánkóba, a többiben a kíséret foglalt helyet s a szánkók elindultak a hófehér csillogó utakon, melyeket azonban nem hó takart — havat még a krózsian gazdag Grassalkovich se tudott az országutakra varázsolni júliusban —, hanem vastag söréteg. Bármennyire élvezte is Mária Terézia a nyári szánkázást, takarékos nő létere szívből bosszankodott, mikor megtudta, hogy a mulatság nemcsak a máramarosi sóbányák egyévi termését, hanem a gróf egyévi jövedelmét is felemésztette.

Babonás szokások a fiatal anya körül

A gyermekágy varázslatos misztériuma körül rengeteg babona keletkezett az évezredek sötét távlatában. Sajnos, a civilizáció és kultúra mai fejlett fokán sem tűntek el teljesen ezek a babonák s különösen egyes vidékeken diátságos. A babonáknak igen sok esetben lettek káros következményei, betegséget, szomorúságot, pusztulást okoztak.

Még ma is széles rétegekben tartja magát az a hit, hogy áldott állapotban levő anyának nem szabad vizet innia, legfeljebb háromszor naponta, egy-egy pohárral. A babona azt tartja, hogy a sok vizivás befolyásolja a születendő gyermek szellemi képességét, létrehozza a vízfejűséget. Ennek persze semmiféle tudományos alapja nincs. A vízfejűség lényege az agyvelő és az azt körülvevő burok közötti folyadék mennyiségének kóros megszaporodása, de ezt nem az anya vizivása idézi elő. Képtelenség azt hinni, hogy az anya által fogyasztott víz gyűlön össze olyan hozzáférhetetlen helyen, mint az agy és agyburok közötti rész.

Javasasszonyok arra is befolyást tudnak gyakorolni, hogy a gólya fiúcskát vagy leánykát hozzon. Az ezzel kapcsolatos mindenféle beavatkozás szintén nem egyéb babonánál. Sőt, az ilyenirányú jóslatoknak sincs semmiféle tudományos alapjuk. Legfeljebb „véletlenül” következnek be a jóslat, talán többször is egymásután, ami csak öregbíti a jós hírnevét. Közismert babonás felfogás az is, hogy ha egy áldott állapotban levő anya egy szörös állatot nagyon megbámul, az újszülött arcán, a megbámult állat fejéhez hasonló szörös folt keletkezik. Sokan hisznek ebben az ostoba babonában és ha rajtakapnak egy fiatal anyát, hogy cicával játszik, halálra rémítik a születendő gyermek rútságával kapcsolatban. Mindenféle ellenszert javasolnak. Többek között, hogy az ilyen anya keljen fel minden éjjel, kilencszer egymásután és halkézzel mossa meg az arcát, — hátrafelé. Ha aztán megszületik a baba és gyönyörű angalka lesz, ezt a sikert a javasasszonynak köszönheti, aki lehetőleg alaposan ki is használja a sikert.

Ilyen képtelenség az is, hogy anyajegyek azért keletkeznek a gyermek arcán, mert az áldott állapot anyja arcához valamit hozzádobtak, amittől nagyon megijedt. Az anyajegy örökölhető s ha az anyának nem is volt anyajegye, lehetett valamely ősenek s a gyermek ettől örökölte.

Óriási tömege van még ma is annak a babonás hitnek, hogy „szemmel vertek meg” egy gyermeket, azért beteg. Ennek az igazolására tüzes parazsat dobnak hideg vízbe. Ha a parázs leül az edény fenekére, kész az igazolás s megkezdődik a kártékony gyógykezelés minden elképzelhető módon. Szemverés nincs, a hipnózis sem hathat a gyermekre, mert ehhez felfogó értelem, öntudat kell, amivel a csecsemő nem rendelkezik. Gyakran halljuk, hogy a kisbabát megcsodálták s csak akkor nincs hatása a csodálásnak, ha a csodálkozó ruhájából egy rojtot óvatosan lecsípünk s azt meggyújtva, füstjét a gyermekkel belélegeztetjük. Súlyos babona ez, melyet nehéz kirtani. — divatos még intelligens emberek között is.

Sokan hiszik, hogy a várandós nőnek adni kell minden táplálékból, amit megkíván, különben megbetegszik. Az igazság az, hogy ezek a megkívánt ételek rendszerint kitűnő dolgok s így nem árthatnak, de ha valaki cukorhajos vagy gyomorsavbőségekben szenved, nyugodt lélekkel meg lehet tőle tagadni

mindazokat az ételeket, melyek egészségére ártalmasak. Ettől a legszebb gyermeket szülheti. Gyakori babona, hogy szülés alatt kinyitogatnak minden ajtót, minden fiókot, hogy a szülést elősegítsék, pedig ez époly kevésbé segít, mint a nyakban viselt amuletek. Sok helyen seprőt állítanak az ajtó elé, a padló deszkájába kést szúrnak, hogy a rossz szellemeket távolartsák az újszülöttől. Pedig a rossz szellemet, a bajt nem ilyesmivel lehet távolartani, hanem a gondos tisztasággal, a fertőzés lehetőségeinek elkerülésével. Két igen veszélyes tudatlanságra kell különösen rámutatnunk. Ma is általános szokás, hogy a gyermekkel kifőzött mákhéjlevet itatnak, amittől egész éjjel alszik. Az ilyen gyermekekből lesznek az epileptikusok, az idióták és a falu bolondjai. A mák héjában ópium van, az idegrendszert, agyat, szívet romboló méreg, ettől alszik el a gyermek s ennek következménye sok tragikus betegség, a rövid élet. A másik rossz szokás, hogy pálinkába mártott kenyéret adnak a csecsemőknek, amittől szintén jól alszik, alkoholemérgésben. A pálinkás kenyér adagolásának szörnyű következménye: a gyermek törpenövésű, cse-nevész lesz, mert az alkohol legsúlyosabban a központi idegrendszerre hat, a növekedést irányító parányi mirigyekre.

Semmi szükség nincs az efféle káros beavatkozásokra, babonák igénybevételére. Az egészséges, jól ápolt, jól gondozott gyermek nyugodtan és boldogan alszik, — méreg nélkül is. Legyen az újszülött szobája világos és csöndes. Nagy meglegben itt-ott terítsünk széjjel vizes lepedőket, hogy a levegő páradús legyen. A csecsemőt nem szabad a nap sugarainak kitenni, mert agyburka még fejletlen s agyveleje felmelegszik. A gyermekocsi ernyőjét tehát fel kell hajtani, forró napon. A csecsemő ágya szabadon álljon, hogy minden oldalról megközelíthető legyen. A derékalj kemény legyen, hogy a csecsemő alatt be ne süppedjen. Ez biztosítja a szabályos testfejlődést. Legyen ellen fátyol védje a csecsemőt. A gyermek soha ne feküdjék anyjával az ágyban, ez megzavarja nyugalmát és sírásra szokik. A csecsemőnek a nap legnagyobb részében feküdni kell, dajkálásra semmi szükség nincs. Szoptatás után, — különösen éjjel, — fektessük kissé oldalra, hogy az esetleges hánnyás könnyen távozzék s ne kerüljön a légzőcsatornába. A préselt vattapólya jobb, mint a pelyhe. Pólyázni csak kemény alapon, tehát mindig áztatol és nem ágyon szabad. Nyugtalan, „nyafogó” babát a hasára tett meleg flannel lehet megnyugtani. Zavarja a gyermek nyugalmát a játékszer. Életének első három-négy hónapjában ne igyekezzünk játékszerek rázásával szórakoztatni. Ezeket úgysem érti meg és a környezettel való nyugodt ismerkedését zavarja. Akkor kezdjünk vele játszani, mikor már rájött, hogy ki az anyja vagy ápolója. Legjobb magára hagyni parányi dolgozó agyát, melyel ügyis megfigyel mindent, ami neki kellemes. Jobban eljászik bölcsője háló-jával, mint akár egy ezüst csengővel és párnája csücske ártatlanabb játékszer, mint a számára érthetetlen mackó vagy zörgő játék. A hetedik-nyolcadik hónapban kaphat játékokat. A felülést sem szabad erőltetni, mert a baba ügyis felül, ha elég erősnek érzi magát ehhez.

Ha mindezeket a jó tanácsokat követjük és távollartjuk a gyermek mellől a babonákat, a gyermeknevelés nem lesz terhes munka, hanem boldogító öröm. **Nagy Dániel**

J.61036

J.61037

J.61038

J.61039

J.61035

J. 61035. Délutáni ruha barna sejyemből. Igen hatásos a nyakkivágás előtti virágdíszítés, ráncolások és az alj esipőrészen jobboldalt a fodor és a széles öv. Hosszú aljjal estélyi ruha.

J. 61036. Délutáni ruha világos lila sejyemből. Hatásos az oldalt ráncolás, amely az aljon fodorban végződik. Különleges a nyakkivágás. Síma, szűk ujjak. Hosszú, estélyi ruhának is készíthető.

J. 61037. Fiatal hölgyeknek kék s rózsaszín faltból kiséstélyi ruha. Az elő rózsaszín szabva, két színből van összeállítva. A ráncolt aljon ráncolt rózsaszín zsebk.

J. 61038. Estélyi ruha hársöny derékből és túll aljból. Fekete flitter díszíti a nyakkivágást, az ujjak és a derék végződését. Az alj bőven ráncolt, baloldalon fehér virágfürt.

J. 61039. Délutáni ruha szürke zsorzséttből. A holerót és a kötényszerű előrészt szelét arany színű himzett pánt díszíti. Derékon széles ráncolt öv. A holeró és füllőálló előrészt nélküli kiséstélyi ruhának is alkalmas.

J. 61040. Két árnyalatú szürke anyagból délutáni ruha. Igen hatásos az összeállítás. A vállrészrel az ujjak egybe vannak szabva.

J. 61041. Délutáni ruha szürkés-kék selyemből. A derék alakhoz simul, oldalt gombolódik. A hosszított rész szélét keskeny plissézódor díszíti. Az alj plissézódor.

J. 61042. Barna selyemből délutáni ruha. A derék és az alj szabása különleges és ellenkező oldalon ráncolt. Fehér gallér a nyak-kivágás mellett. Keskeny öv, csokorra kötve.

J. 61043. Zöld selyemruha vékony alakú hüllőgyeknek. Külön szabott vállrészek és előrészt díszíti. Az alj két részből áll. Felsőrésze ráncolt, az alsó szűk. Keskeny öv.

J. 61044. Mintázott szövésű lila selyemruha kimono szabású ujjakkal. A derék és az alj oldalrésze külön szabott, bőven ráncolt, középe sima és övszerűen magasított.

J. 61045. Szürke délutáni ruha. A váll az ujjakkal egybeszabott, mellette ráncolt. Az alj belétrésze sima, körülötte ráncolt. A vállon kék virágdíszítés.

J. 61046. Fehér lányoknak barna zsorzseltből délutáni ruha. Szegőzés díszíti a derekat és az ujjak egy részét. Az alj alsó része plissézódor. A derék és az alj oldalt gombolódik.

J. 61047. Délutáni ruha kék selyemből. Erdős ráncolások díszítik a felsőrészt és az aljat. Hosszú szűk ujjak, keskeny öv.

J. 61048. Világos és sötétebb szürke zsorzselt ruha. Az előrészt világosból készítik és dúsan ráncolt, a többi sötétebből. Bő ujjak könyökig érnek.

J. 61049. Sötétebb selyemruha fiatal lányoknak. Berakások díszítik a derek és az alj elejét. Szép fodros gallér és szabó emeli a ruhát. Ugyanez díszíti a hosszú ujjakat is.

J. 61050. Kockás és egyszínű anyagból készült ruha fiatal lányoknak. Az összeállítás igen hatásos. Az alj ráncolt, úgyszintén az előrészt is. Bő ujjak.

J. 61051
O

J. 61052

J. 61055

J. 61057

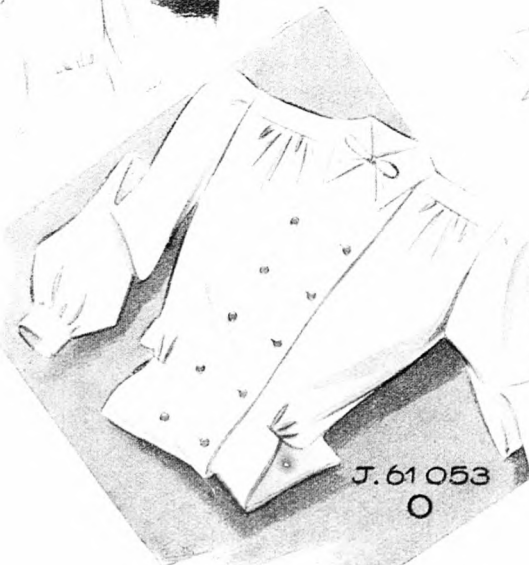
J. 61056

J. 61058

J. 61053
O

J. 61054

J. 61051. Kék selyemblúz sarga és barna tarkastog díszítéssel. A smu beltől melletti ráncolás díszíti. Hosszú, szűk ujjak.

J. 61052. Kék selyemblúz fodrokkal az elején és a hosszú ujjak végződésén. Nyak körül kihajtott gallér.

J. 61053. Csipőig érő blúz, kétsoros gombolással, kihajtott gallérral. Fő, hosszú ujjakkal.

J. 61054. Hosszított blúz, elejét hűzőt rész díszíti, hátul esokorra kötve.

J. 61055. Halvány rózsaszín blúz. Háromszög alakú vállrészek díszítik. Nyak körül keskeny pánt esokorra kötve. Elöl gombolódik.

J. 61056. Csizozott anyagból blúz, kihajtott zsebekkel. Hosszú, bő ujjak.

J. 61057. Fekete alj, elejét szőcsből bővíti, amely egybe van szabva a széles övvel.

J. 61058. Alj kék szövethől, körön szabott esőporésszel. Az ujjat berről káros bővíti.

IGNÁCZ RÓZSA

KIÁLTÓ KÖVEK

LEVÉL KÁRPÁTALJÁRÓL

Van a Bibliában egy kicsike passzus: „Ha a bizonyágtevők elhallgatnak, kiáltani fognak a kövek.“ Mint az ezerszer hallott közhelyeket s a lapos közmondásokat, olyan figyelmetlenül olvastam számtalanszor ezt a bibliai sort is. Aztán a napokban Kárpátalja fővárosában, Huszton járva, a hajdani Rákóczi-vár romjainak tövében fellángoltak bennem a betűk, égető, lángoló, mardosó szavakká válva. Címként, mindent megfejtő, már nem is jelképes címként mondtam magamban: ime, a kiáltó kövek!

Mert az igazság az, hogy országunknak ebben a távoli csücskében, habzó, tajtékzó hátán illatos fenyőfatutajokat hordó Tiszánk mentén, a végeérhetetlen legelők s medvét rejtegető fenyőerdők vidékén, a ruszin testvérek földjén, sok, megszámlálhatatlanul sok élő bizonyágtevő hallgatott el az évszázadok folyamán. Rákóczi viharos szabadságharca idején még rengeteg magyar ajkú földműves élt erre. Ma? Kicsiny kárpátaljai magyar egyházak évkönyveiben számlálom, hogyan fogytak el lassan a magyarok. A huszti gimnázium értesítőjét böngészem. A ruszin gyerekek egynegyedének színmagyar neve van, de szót sem tudnak magyarul. Írom a neveket: Dobozi, Kiss, Szabados, Remete, Dobó, Illyés, Körtvélyessy... s ki tudná felsorolni, hány ezer szerte a hegybefult falvakban?

Isten, a történelem folyása, nemzetiségi politika, szociális okok tették-e? Lehetne kutatni, felörlödni benne, kétségbeesni, új reményekre gyulni. Egy bizonyos: hajdani nemzeti nagyságunk élő bizonyágtevői közül százak és ezrek hallgattak el magyarul ezen a tájon.

De az elnémult bizonyágtevők helyett kiáltanak a kövek! Leírhatatlan érzés ez. Álltam a hétszázéves református templomban; ültem a hajdani fejedelemséghez tartozó huszti vár skorpiókat éltető váromladékain. Néztém a kőtáblát, mely Rákóczi Ferenc utolsó országgyűlésének helyét örökíti egy régi ház falában. A dicsőséges mult emléke fájóan felemelő. Szomorú önérzetet ad.

Én a jövőt szerettem volna látni magyar Kárpátalján: sok, sok kicsiny magyar gyermeket...

... És egyik este, a rahói hegyekben járva, elébem toppant két kis csizmás kölyök. Lehettek tíz, tizenkét évesek. Két fiú. Székelyek.

— Mit csináltak itt?

— Hát, — mondták —, pásztorokodunk.

— Honnét jöttetek?

— Csikmadarásból.

— Apáttokkal?

— Nem a. Csak mű ketten.

— Ketten. Magában két gyerek?

— Úgy hát. Kapunk a gazdnál kosztot, kovártélyt s örözzük a marhákat. Otthon még elegen maradtak. Úgy lehet, mű innet el se megyünk.

— Soha?

— Haát... üres kézzel nem es.

— Hanem?

— Úgy lehet, előbb megnövünk, osztán gazdák leszünk, osztán alapítunk itt egy kicsi Csikmadarast...

Egy magyar erdőmérnök hozta Kárpátaljára ezt a két gyereket. S én elképzelttem nyomban a „kicsi Csikmadarast“, ahol a Dobosi, Dobó, Körtvélyessi, Illés, Szabados nevű „ruszin“ testvérek is magyarul beszélnék. Szép álom volt. Valóráválaszáért szívesen lerombolnám a mult dicsőségét kiáltó fejedelmi köveket...

Családi köc

HÁLÁS KÖSZÖNETÜNKET és szeretetteljes üdvözlötünket küldjük minden kedves Előfizetőnknek és Olvasóknak, akik a karácsonyi ünnepek és az új esztendő alkalmával szerencsekívánataikkal kerestek fel bennünket. Sajnos, nem áll módunkban, hogy mindenkinek — ahogy szeretnők — külön-külön köszönjük meg kedves figyelmét. Ez a néhány hálás sor mindenkinek szól, aki megemlékezett rólunk és akiknek mi is minden szépet, jót, sok boldogságot és örömet kívánunk.

ÚJ KÖNYVEK. — Vitéz Faraghó Gábor, aki hosszú esztendőket töltött a magyar kormány megbízásából Szovjetoroszországban, érdekes megfigyeseiről és tapasztalatairól *Szovjet-oroszország* című könyvében számol be, amely a Stádium kiadásában jelent meg. Az éles szemű megfigyelő és világos judiciumú szemlélő tökéletes keresztmetszetet adja a bolsevik uralom kül- és belpolitikájának, diplomáciai életének, mai társadalmi rendszerének, közgazdaságának, lakásviszonyainak és mindennapi életének. Ismerteti a Szovjet hadseregének szervezetét, katonapolitikáját, átfogó képét adja a sokszor tévesen ismertett mai Oroszországnak, amely történelmének legválságosabb napjait éli. Vitéz Faraghó Gábor alapos és izóan magyar mentalitású könyvét olvasóink figyelmébe ösztönösen ajánljuk. — *Kovács házy Vilmos*, Budapest IV. kerületének népszerű előjárója, a horgászsport kedvelője, *Horgászolattal...* című szenzációs könyvében beszámol ennek a szép sportnak múltjáról, izgalmas horgászkalendokról. Rajongó szeretettel rajzolja meg a Balatont és a magyar horgászvícek szépségeit. Színes, eleven stílusa, a sokszor megesillanó finom humor és a kiegyensúlyozott lélek kisugárzó harmóniája azt bizonyítja, hogy nemcsak kitűnő író, hanem valóban bölcs férfiú munkáját olvassuk. A horgászsport művelői ezenfelül sokmindent tanulhatnak belőle, amit száraz szakkönyvekben nem találhatnak meg. *Kovács házy Vilmos* könyve nem csupán szórakoztató, hanem meggondolkoztató és tanulságos olvasmány is.

AZ 1942-ES ÉVFOLYAM díszes, aranynyomású *bekötési táblája* kiadóhivatalunkban P 3.50 beküldése ellenében megrendelhető.

A *NŐK oly sokat állanak a tükör előtt és mégsem ismerik önmagukat. Az a nő, aki tudatosan ápolja szépségét, csak Hormocith „B“ krémet használ, mely ma már a legszárabb arcőrű hölgyek közt is a legnagyobb népszerűségnek örvendő.*

A legszebb álmot

váltja valóra minden nő számára a Hormocith púder, mely lehetőleg könnyen, szinte láthatatlanul vonja be az arcot és csodálatos színeivel eszményien széppé varázsolja.

A Hormocith B. krém hatóanyagait tartalmazza és így a legszárazabb bőrt is egész nap bársonyos puhán tartja, megőrizve annak gyengéd, természetes szépségét! Ez a különleges púder Önnek is biztosítani fogja, Asszonyom, azt a hatást, amiről a nők eddig csak álmodni tudtak. Beszerezhető szaküzletekben. Magyarországi főraktár dr. Blitz-drogéria, Budapest, Vilmos császár-út 23/a. Nagy doboz P 5.12, takarékdoboz P 8.53.

HIMEN-HIREK. — Szügyi Kálmán, a m. kir. Operaház tagja és neje fia, *Szügyi Zoltán*, a Nemzeti Színház tagja, tart. zászlós, aki a harctérről jött néhány napi szabadságra, a kőbányai Szent László-téri rk. plébániatemplomban oltárhoz vezette *Nagy Jollykát*, Nagy Lajos mérleggyáros és neje leányát. — *Kristóf László* áll. tanító, tart. hdp. őrmester, Gyimesfelsőlök és *Kiss Irénke*, Miskolc, örök hűséget esküdött a martintelepi ref. templomban. — *Somogyi Etus* és *Katona Sándor*, a debreceni Alföldi Takarékpénztár tisztviselői, jegyesek. — *Leili Margitka* és *Mátraházi János* m. kir. csendőror. örök hűséget esküdött a keszthelyi rk. plébániatemplomban.

ÚJ KISMAGYAROK. — *Ort István* és felesége *Lövey Mária*nak, Budapest, Jánoska kislíuk született. — *Kádárné Szlavkovszky Jolánnak*, Diósgyőr-Vasgyár, Elvira és Jolánka kislánya után harmadik, Emese nevű kislánya született. — *Dr. Móra Bertalan* és neje *Andrási Izabellának*, Rimaszombat, Berceke kislíuk után Géza Csaba kislíuk született. — *Katula Károly* fűszernagykereskedő és neje *Pernyeszi Franciskának*, Pápa, Karcoska és Latica kislíuk mellé Évike Judit Franciska kislányuk született. Keresztzüldők: Fehér Béla és neje Pernyeszi Ilona, Pápa. — *Nagy Pál* gyógyszerész és neje *Hollódi Bábnyak*, Bpest, Csaba kislíuk után Idikó Mária kislányuk született. Keresztzüldők: Boár Jenő Hangyatisztv. és neje Endrénnyé Lujzi.

IN MEMORIAM. — *Neuberger Istvánné* szül. Dobrovitz Mária Ilona Bpsten visszaadta nemes lelkét Teremtőjének.

A felnőtt „gyermek”

IRTA DR. WENINGER ANTAL

Manapság, mikor a meghoszabbodott tanulmányi idő és a nehezebb elhelyezkedési lehetőségek következtében egyre több azoknak a családoknak a száma, ahol húsz-huszonegyévesek még családtagoknak, valósággal „gyermek”-nek számítanak, egész más képet is nyújt a családi élet, mint hajdanában, amikor a tizennyolc éves leány már férjhezment és nem dhi-tozott tudományos babérokra az egyetemen, a fiatalember pedig megnősülhetett.

Ne higgyük, hogy a húsz-huszonegyévesek már igazában kész emberek. A test fejlődése is csak a 24-ik életévben fejeződik be. És hol van még ettől a lelki érettség, a higgadság, kiegyensúlyozottság, amely ugyancsak nagy egyéni változatokat mutat nemcsak minőségét, hanem életkort illetően is. Lehet, hogy kivételesen valaki huszonegy éves korában eléggé érett lelkileg is. De ez a nagy befejezettség sokaknál csak jóval későbbben következik be. Ez a kor inkább a komoly önénevelés kora tehát, nem pedig a beérkeztségé. Ennek a kornak kell leginkább Goethe komoly intése: „Minden erőnyek felett egy álljon: az állandó törekvés felfelé, az önmagunkkal való viaskodás, a kiálthatatlan vagy nagyobb tisztaság, bölcsesség, jószág és szeretet után”.

A gyermekbetegségek már mind lezajlottak, a verűléssel egyetemben. A lázas órák emléke, a tarka, rózsás kiütések, a limonádé az éjjeli szekrényen, az aggódva mesélő anya, a téli meleg szoba meghitsége és édes kisvilága helyett már komoly tervek, a jövő, a magasabb tanulmányok és az elhelyezkedés foglalkoztatnak. Ez is kritikus életszak, egészségi és lelki állapot szempontjából egyformán. Ebbe a korbá esik férfiaknál a katonáskodás is, ami gyakran igen jót tesz; a családi melegben talán kissé elpuhultak megedződnek, megerősödnek a katonai szolgálat viszontagságai közepette. Tévedés azt hinni, hogy ebben az életkorban nem szorul vezetésre, irányításra senki sem. Ellenkezőleg: nagy vívmánya lenne a modern neveléstudományának, ha előadások, kurzusok stb. útján az életküzdőlelem küszöbén álló férfiakat és nőket, most már palástolás, tempítás nélkül oktatóna ki a mindenütt leselkedő egészségi és erkölcsi veszélyekre. Különösen a gyámság, a szülői befolyás alól egyre jobban felszabadulóknak szorulnak most már fokozott mértékben arra, hogy egyenesen szembenézenek a veszélyekkel, amelyek kívülről és belülről fenyegetik. Kétségtelen, hogy az okos vallásos nevelés legtöbbször elég támaszt jelent, — de nem mindig. A vallásos érzület fokozattal igen különböző; emellett számolnunk kell azal is, hogy ez a nevelés nem mindig szerencsés. Az újdonsült férfi és felnőtt lány úgy állanak gyakran az előtűnik megnyíló élet kapuja előtt, mint ezer talánnyal és rejtelemmel teli félelmetes ismeretlenség partjain. Ha a serdülőeknek kell vezér és tanácsadó, legalább ilyen mértékben szorulnak erre az életbe indulók. A szabadság mámor, az önállóság első ízeltői stb. olyan lelkiállapotba ringatnak, amelyben erős lesz a véletlen környezeti hatás, a társaság befolyása. Kedvezőtlen hatású viszonyok, baráti körök alakulnak és a kezdő felnőttek csak későn veszik észre a tévedéseiket.

Testi egészség szempontjából fontos, hogy a szesz és dohány káros hatásait egész világosan átláthassuk, valamint a szerelmi élet óriási horderejű tényeit kendőzetlen világossággal tárjuk a nagykorúak elé. A felelősségre kell alapítanunk, megvilágítván azt, hogy nemzedékek sorsa és boldogsága, erje és helytállása függ ezektől a látszólag mellékes dolgoktól. De ne feledkezzünk meg a nagy lelki kísértésekről sem! Sajnos, a „már felnőtt vagy”, most már „felejtés el az iskolát és józanabbl

nézd az életet” és hasonló kitételek erősen megzavarják a tételődöket. Nem igaz, hogy ellentét van és ellentétnek kell lennie iskola és élet, nevelés és valóság között! Ezt az ellentétet csak azok szítják, akikből kihalt az eszményi lelkiélet szentelke és legfőbb öröme az, hogy a felserdültekből kioltás az ártatlan életszemlélet tüzes, lelkes pillantását! Inkább az legyen a cél, hogy az életbe továbbvigyük azokat az eszményeket, amelyek nélkül csak nyárgalórok, a pénz és összeköttetés, az anyagátudomány és megalkuvás lapító napszamosai lehetünk. Pedig minél több jellemre van szükség — és jellem és egészség sokkal szorosabban függenek össze, mint eddig sejtítettük. Csodálatos, hogy nem tartanak lépten-nyomon elmélkedő órákat, nevelő és oktató előadásokat az iskola padjaiból kikerültek, az érettségizettek és egyetemet végzők vagy végzetek számára az élet legfontosabb tantárgyaiból, a boldogságtudományból és az élet művészetéből! Mennyi testi és lelki bajnak lehetne elejét venni, mennyi csúnya és egész életre kiható betegség lehetne megelőzni! A Szabad Egyetem keretében vagy hasonlóképpen azonkívül is kellene ezt a nagy horderejű testi- és lélektani útravalót ma már mindenki számára közzévetteni. Orvosi gyakorlatom tapasztalataiból tudom, hány ifjúnak bélyegzi meg egész életét éppen az új és szokatlan szabadsággal járó könnyelműség, ballépés — tisztán tudatlanságból! A könnyelműség legjobb ellenszere az alapos, részletes és kíméletlen felvilágosítás, amely voltaképpen sehosem történik meg úgy, ahogy az helyénvaló lenne.

Minden család büszkesége és reménye a felserdült, tanulmányait, iskoláit, szakképzettségét éppen befejezett, új felnőtt. Minthogy azonban a szülő szava többnyire nem elég már ilyenkor, fontos, hogy a döntő ízelet komoly helyen másoktól vegye át a felserdült. Tapasztalat szerint ebben az életkorban alakul ki az ellentét „örög és fiatal” között; apa és fiú, anya és leány között áthidalhatatlan nézeteltérések születnek, amelyek befelbőzik a családi élet eladdig tiszta egét. Bölcs megértés a szülők részéről, szerető alkalmazkodás és az öregek nagyobb élettapasztalatának tisztelete a fiatalok részéről, elengedhetetlen követelményei a surlódások elkerülésének.

Úgy egészségi, mint lélektani szempontból a legkedvezőbb azoknak a helyzete, akik a komoly munka útját járják. Tudni kell, hogy ebben a korban lehet talán legtöbbet tanulni. De a viláért se elégedjék meg senki pusztán a szakmabeli ismeretek elsajátításával, mert a modern nevelésnek nem lehet többé célja az egyoldalú szakemberek tenyésztése, ellenkezőleg: sok művelt, tág látókörű emberre van inkább szükségünk! Fejlessze ki mindenki tehetségeit — de összes tehetségeit! — a lehető legnagyobb mértékben. Természeti törvény, hogy a szunnyadó energiákat fel kell szabadítani és etikai törvény, hogy ezeket mind a nemesnek és jónak, az emberiség haladásának és nagyobb boldogságának szolgálatába kell állítani. Újból sürgetünk kell az egyetemes képzettséget, a komoly irodalomnak és zenének a művelését, több tudás és színesebb lelkek útján a mélyebb, gazdagabb életet. Mi szép marad meg az életben, ha ezek elsorvadnak?

Aki látja a testi és léleki egészsége közötti sokszoros szálak keresztjeződéseit, aki nem esik abba az egyoldalúságba, hogy a testi egészséget csupán gépműködés hibátlanságának fogja fel, az megsejti, hogy minden lendületnek, haladásnak, jószándéknak és eszménynek sok köze van az egészséghez is, mert a jól kiegyensúlyozott, bizó, derűs lélek a testi működések épségének is órangyala lehet.

ROMEO vacsorája

A világtörténelmi események forgatagában az olvasóközönség kétszeresen kedveli azokat a meghitt esti órákat, amikor irodalmi értékű könyvével kettesben marad és legalább rövid időre elmenekülhet a künt élet viharzó dübörgéséből. Nem csodálkozhatunk, ha ilyenkor kétszeres vágyakozással fordul oly írói alkotások felé, amelyek a lélek belső történéseit, az élet kis örömeit és bánatait sugározzák lelkébe.

Dénes György, a kitűnő színművész, aki már első regényével is bebizonyította, hogy hivatott mestere a tolforgatásnak: ROMEO VACSORÁJA című regényében olyan tárgykört választott és olyan szereplőket vonultat fel, akik felé mindnyájan érdeklődéssel fordulunk, mert életük eseményei, ha rikitóbban is, de mindannyiunk közös érzelmeit szólatatják meg. A regény külön vonzóereje, hogy abba a masztikszagú, rivalda-fényben fürdő, csínált világba vezet el az olvasót, amelynek látószövege extravaganciái mögött fokozottabban lángolnak az örök emberi érzelmek és szenvedélyek.

A kétszeremes asztalnál, ahol ROMEO VACSORÁJA lezajlik, a világhírű, de már megöregedett drámai művész és a hetvenes, kisiklott életű, súlyos anyagi gondokkal küzdő színművész foglal helyet, hogy lepergetve tulajdon multjukat, ifjúságukat és vidéki komédiás életüket, saját személyükben tegyenek hitet a véletlen sorsdöntő szerepe mellett, amely egyikük életét a világsiker csúcsára, a másikat pedig az elkallódás süllyesztőjébe sodorta.

Dénes György izgalmas cselekményű regényében megismerjük a világjárós fényes színházainak külső csillogását és belső árnyoldalait, a színész életének útjelző állomásait, a vidéki kis társulatok szegényes és intrikus levegőjét, a siker kivívásáért folytatott gyötrelmes harcot, amelyben — és ez a regény főtanulása — mindig a véletlen jártsza a döntő szerepet. Dénes György új regénye, a ROMEO VACSORÁJA, a legnemesebb írói eszközökkel, izgalmas meseszöveggel és kitűnő lélekrajzzal köti le az érdeklődést, nemes élvezetet és pompás szórakozást nyújtva az olvasónak. Ez a kitűnő regény is

1 PENGÓ 30 FILLÉRES OLCÓ ARON áll előfizetőknek rendelkezésére. A könyv ára, az előfizetési díjjal együtt, csekken be- küldhető. A csekkeket vagy postautalvány szelvényét a megrendelt regény címét kérjük feltüntetni. Dénes György új regénye minden előfizetőknek könyvtárának egyik legkedvesebb könyve lesz. A ROMEO VACSORÁJA méltó arra, hogy minél többet foglaljanak helyet annál az irodalmi területű asztalnál, ahová Dénes György, az író, szeretettel invitálja az olvasókat.

TÁRSASÁGI TUDÁR

Szerény „hadifarsang” köszöntött ránk 1943 januárjában, a negyedik háborús télen. Karnevál hercege ezidén nem talál Budapesten estélyiruhás nagybátokat, hiába keresné a békebeli taxisorokat, de még a tavalyi báli külösvillamosokat is. Csak a fiataloságot találja meg, ami pótol mindent: elveszett lehetőségeket, elmaradó bátokat. A szerényebb mulatságok a fiataloság jegyében zajlanak le és az már igazán mindegy, hogy az elsőbálos kislányok éjjelre már az igazak álmát aluszszák...

Jogászkor rendezték meg az első farsangi mulatságot, hagyományos módon, „Nem ütik a jogászt agyon!” — még a 11 óras zárórával sem! A Jogász-tea előtt rendezték a Piarista-teát is január 5-én, míg a Jogász-mulatságra farsang első szombatján, január 9-én került a sor. A délutáni kezdés bevált — másként nem lehet, így hát a farsangoló ifjúság ezeken a mulatságokon ropja a táncot kivilágos — 11 óráig...

Árató István dr. a napokban egy évi tanulmányútra Berlinbe utazott, hogy eleget tegyen azoknak a meghívásoknak is, melyeknek eredményeképpen Németország több városában, valamint Dániában, Spanyolországban, Belgiumban és Észtországban vezényli magyar szerzők műveit. Előadásokat is fog tartani a mai magyar zenéről.

Felvidék, Erdély és a Délvidék képzőművészeti főiskolai ifjúsága nagyszerű kiállítást rendezett Budapesten. A legnagyobb elismerést az érsekújvári Csicsátka Ottó monumentális, dinamikus erejű szobrai és Zmeták Ernő festményei aratták.

Az Országos Kaszinó vasárnapi táncait — kéthetenként — szigorúan csak a tagok és hozzátartozóik s alig pár meghívott vendég részére rendezik meg. Egyik évben sem bocsátottak ki olyan kevés meghívót, mint az idén. A kötelező uzsonnajegy árát 3.— pengőre emelték.

Ötletes házimulatságon vettünk részt a napokban. „Kocsmaavatásra” szóló a meghívó és az elegáns budai lakást kocsmaasztalokkal rakták tele, tarka abroszok díszlették az asztalokon, előtűnt kertj székek, a falakon sör-reklámok. A háziú volt a csapos, az inas a pincér és a házikisasszony, mint kenyéreszlány, nyakába függesztett kosárral kínálta a kenyéret és vágta le a kenyérjegyeket. Még húsjegyet is kért, szerencse, hogy a krumplikörítésért nem kérte el a közellátási szelvényív megfelelő szelvényét.

A színházi évad „második félideje” januárban kezdődik, amire a pesti színházak igazgatói nagyban készülődnek. Az Operaház Sylvia-ballettel nyit, ezt Lehár Ferenc „Garabonciás diák”-ja követi. A Nemzeti Színházban Giraudoux: „Sellő” című színjátéka után Zilahy Lajos „Fatornyok” című darabjára kerül a sor, míg a Kamara-színház a „Bolero” című francia vígjáték után folytatja a

„Bolond Ásvayné” előadásorozatát. A Víg-színház a „Manderley-ház asszonya” után Reményik Zsigmond „Az apai ház” című érdekes, újszerű darabját adja. Vaszary János szerint az „Egy nap a világ” belenyúlik még a januárba is. Állandóan táblás ház előtt adják. Fényes Szabolcs egy kedves, hangulatos revüvel lepi meg a közönséget, címe: „Egy boldog pesti nyár”. A régi jó milleniumi időkben játszódtik, melyben meglevenedik a régi orfeum, békebeli tánciskola, diákkörző és Ósbudavár...

Három sportegyesületünk szokott rendszeres táncos összejöveteleket tartani a multban: a MAC, a BSE és a BBTE. Az atléták erre a tételre a szigetről beköltöztek a városba és a Pannoniában rendezik a klubösszejöveteleiket. Ezeknek az összejöveteleknek oly nagy sikerük van, hogy a vendégek nagy számára és a szűk helyre való tekintettel, tánc nincsen, csak klubvacsora, kártya, kézimunka. A BSE vasárnap délutáni táncos teát és a BBTE keddi táncait annál nagyobb érdeklődés kíséri...

Mit csinálnak a tavalyi bálkirálynők? Tekintélyes részük férjhezment, menyasszony vagy menyasszonyjelölt. Igen sokan kerültek e mellett hivatalba is, vagy éppen tovább tanulnak. Herczeg Éva Bécsben jár az egyetemre, Pirner Hanna divatot tanul, Zseltöcy Edithnek filmreklám-vállalata van, Németh Éva és Almer Katinka a minisztériumban dolgoznak, Horváth Zizi a fővárosnál van.

Honthy Hanna emelt először panaszt a nyilvánosság előtt a lelkiismeretlen hangversenyrendező ellen, akik annak ellenére, hogy nem vállalt felépést, mégis szerepeltek az egyes műsoros esték vagy matiné plakátjain. A panasz nagy viszhangra talált és több más népszerű művésznöknön kívül, nem utolsósorban, — maga a hangverseny-átadó közönség panaszodik joggal, hogy becsapják ezekkel az előzetes hirdetésekkel. Meg kellene találni a módot és valahogyan kényszeríteni a rendezőket, hogy csak azokat hirdessék, akik valóban fel is fognak lépni.

A Bálkői Blokk ebben a szezonban a legnagyobb eszben dolgozik. A bálrendező fiataloság alig-alig látható a képeslapok csoportfelvételein. Nem csoda. A Blokk tagjainak harmadrésze, 17 tisztikari és rendes, vagy tiszteletbeli tag teljesít jelenleg katonai szolgálatot.

Gallyatölpre báró Solymossy Zsigmondné és gróf Hoyos Józsefné utaztak. Lécsbe: báró Prónay Györgyné és Darányi Béláné, Rómában töltötte az ünnepeket de Ferraris olasz követségi titkár felesége, míg Oni Taalas finn követ felesége Rómából jött Pestre rövid időre.

A B. B. SZ., vagyis a Budapesti Bemutató Szalonok divatalbumát mindég nagy érdeklődéssel várják az elegánsan öltözködő pesti

dámák. Az album január hónapban jelenik meg és hatvan eredeti szebbnél-szebb modellrajzot fog tartalmazni.

Népszerű színésznőink saját fényképeikkel, nagy sikereik színlapjaival szokták díszíteni öltözőiket. Most új divatot figyeltünk meg. A legdivatosabb színésznők öltözőiben egész falakat borítanak be a zöldszínű tábori levelezőlapok, melyeket fronton lévő hódolókól kapnak, különösen egy-egy jólsikerült kívánságversenyi szereplés után. A művésznők mostanában ezekre a lapokra a legbüszkébbek.

Báli naptár: január 5-én volt a Piarista-tea, jan. 9-én a Jogász-tea, jan. 23-án lesz aKözgacász-tea, jan. 30-án a Medikus-táncestély, febr. 13-án a BBTE-tea. A többi szombat este ezidőszent még üres és ezek közül a napok közül fog választani majd a MAC is. Előreláthatólag minden mulatság a Vigadóban lesz. Oka pedig az, hogy a nagyszállók, a Gellért, Ritz, Hungária, stb. nem hajlandók feláldozni szombat délutáni ótóra teáikat a 6—11 óráig terjedő estélyekért.

Esküvők: Simon Márta, dr. vitéz Simon Béla és Csegey Márta leánya házasságot kötött Török-Eigner Ivánnal, dr. Török-Eigner Tivadar és Török Ilona fiával. Tanúk voltak: Brázy Zoltán gyáros és dr. Fattinger Sándor államtitkár. — Terbócz Gizella és dr. Nádosy Ferenc házasságot kötöttek.

Nagykovácsy Ilona hanglemezre énekelte Náray Antalnak, a Rádió vezérigazgatójának két nagyszerű dalát. Mindkét dalt az elmúlt Kívánságversenyen hallotta először a közönség. Az egyik dal szövegét Horváth László, a másikat pedig Pusztó Sándor, az ismert pap-költő írta.

Spisiák, szlovák követ feleségénél volt nagyszabású, kitűnően sikerült hölgy-tea. Jelen voltak: Kállay Miklósné, Szinyei-Merse Jenőné, Radocsay Lászlóné, Keresztes-Fischer Ferencné, Homonnay Tivadarné, Frahné asszony, a német kultuszattasé felesége, Toseff bolgár követné, Jäger svájci követné. Romanini olasz légügyi attasé felesége, Richt-hofen báróné, Kállay Rudolfné, Küchmann svájci követségi titkár felesége, Baranyai Lipótné, Lóczy Lajosné, Ullein-Reviczky Antalné, Pignatelli hercegné, Bethlen Margit grófné, Kinszky Katalin hercegné, Kállay Kristófné, báró Karlsheimné és még sokan mások.

A Budapest-örzészólalj most tartotta ezeröttszázadik rádióhangversenyét. A zenekar még a milleniumi kiállítás idején alakult, 1896-ban és első karmestere Bachó István volt. 1913-ban Fricsay Richárd, 1934-ben Figedy Sándor, 1940-ben pedig a jelenlegi karnagy, Pongrácz Géza került a zenekar élére.

Ujjazdag bankigazgatóék szmokingos vacsorát terveztek január tizedikére. Karácsony előtt megrendelték a meghívókat, a nyomdának átadták a címzettek listáit és nyugodtan elutaztak Kárpátaljára s felni. Új év estéjen nem volt más otthon, csak a szobalány, aki egyszerre csöngetésre figyelt fel. Egymás után érkeztek a vendégek szmokingban, estélyi ruhában... Hosszas magyarázkodás után derült ki, hogy a nyomda sajtóhíval nyomta ki a meghívókat és január 10 helyett január 1-re hívta a vendégeket. A meghívottak parádéba öltözve mind megjelentek és fennhangon dicsérték a házigazdát...

Zsuzsánna HADNAGY-KISASSZONY

Rajz a legendás leány színművéből
A magyar honvédelem leányi számára írta —
J. FOLYMOS BEA

(6. folytatás.)

Losárdi Zsuzsánna gyújtogató dalokkal jár a kurucok között s mint ledéres láng, sertenlenül libben a golyózáporok közt hol itt, hol ott, mindenütt, ahol biztatni, lelkesíteni kell. De eljött az ideje annak is, hogy közben már hazalálogasson, sok baj közt sínylő édesapjához, Sátoraljaújhelyre. Mialatt Tamás is, Zsuzsa is távol volt újabb és újabb felkelőket toborozni, a császári portyázókkal és rajlütőkkel sok baja volt. Egyszer valóságos ostrom alá vették kis gazdaságát. Cselekedni bátorsága és az öreg nemes halálát megvető férfiasága, mint jégörö gát tudta feltartóztatni a pusztító áradatot. Örömmel ölelte keblére egyetlen leányát, akinek vitézségéről s toborzó dalairól már szelében, hosszában beszéltek.

Friess egészében toppant be a hadnagykisasszony a szülői portárra. Eppen jókor, mert szüretre készültek.

— Lányom, édes, kedves galambom! — tapogatta körül Zsuzsánnt az apja. Nem tudta, mit csináljon az örömtől. Amikor betelt a viszontlátás gyönyörűségével, éles szemmel vizsgálta a hadnagykisasszonyt.

— Kutyaremettel! Jól illik neki! Nem, ezt nem gondoltam. Úgy képzeltem, hogy ki fog lakni nevetni. Kár, hogy nem fiunak született. — Kár bizony — szólott Zsuzsa könnyekig meghatva, hogy viszontláthatja édesapját.

— Jókor jöttél gyermekem, mert vendég is érkezik. Tudod, ilyenkor kell a nő a házban. — Vendég? Ugyan kicsoda?

— Ha olyan okos vagy, hát találd ki.

— Jóska bátyámat — találgatta Zsuzsánna, de közben ugyancsak irult, pirult.

— Nem ok... nem többen jönnek, csak egy szál legény.

— Hát Tamás! — kerülgette a forró kását Zsuzsánna.

— Tamás nem vendég minálunk! Gondolj még valakire. Megmondom, ha átöltözl.

Zsuzsa szíve megsűtötte, hogy ki fog eljönni, de szemérmes szerénysége visszaaltította, hogy kimondja a nevet. Befutott a házba, kikereszte széknyéből a régű pettyes ruhát és nagysebessé köténykéjét. Egy perc alatt eltűnt a vitez hadnagykisasszony — s helyette egy bájos fiatal leány sürgőldögölt szobáról-szobárra járva, hogy megnézzé, úgy van-e minden, ahogy hónapok előtt elhagyta.

Nemes Losárdi János sárgára szíft takték pipájából nagyokat pöfékelte a verandán s várta új köntösbe bújt hadnagy leányát.

— Gyí nít... Most már megmondhatom, nemes Losárdi Zsuzsánna kisasszony, hogy kéri jelentkezik a háznál. Ugye, most már megsegia a szíved, hogy kicsoda?

— Meg! — felelte röviden Zsuzsánna, de nem mondta ki a nevet.

— Mikor jön? — kérdezte lángbororult arcú a leány.

— Talán már holnap itt lehet. Tudod, hogy ő milyen nagy vitez. Rákóczi egyik legbenfentesebb embere. Azt mondják, mindig lóháton nyargal. Talán oda is nőtt a lovához? Zsuzsa szeme fölillant. Magában azt sutogta «igy szeretem őt!»

— Rég nem láttam... hallom, Dunántúlon toboroz. Aztán Forgács Simon csapatához készül.

— Azok legnagyobb részét gyalogosok — szólott Losárdi János, — mert szegény parasztokból állnak.

— Kár, hogy Rákóczi nem fejleszti jobban ki a gyalogságot, meg a tüzereket. Öreg katonák vagyunk én és épp azért aggódom.

— Hiszen ez a gyalogcsapat Rákóczi legde-rekább hada — biztatta Zsuzsa.

— Csakhogy kevesen vannak! — aggodalmaskodott Losárdi János.

— Kevesen vannak, de a lelkesedéssel pótolják a hiányt!

— Nem mindig — csóválta a fejét Losárdi János s halk hangon folytatta: — A császáriaknak mindenük van, pénzük, emberük, felszerelésük... s a kurucoknak gyenge a felszerelése, kevés a pénze. A paraszt viszi az életét s még a vagyonkájával is áldoznia kell. Félek, hogy ebből bár lesz.

— Apámuram, kegyelmed rémlátó, — s hízlelege dörzsölte arcát apja borostás állához. — Bár az én szívem dobogna a keblében. Ha az én szemmel látná Rákóczi Ferencet!

— Te fiatal vagy, elvakít tapasztalatlanságod és nem látod a veszélyt.

— Apámuram, hát a lelkesedés, a magyar szív, a kuruc bátorság nem több, mint fegyver, felszerelés, meg pénz? Hát hány diadalmas ütközetet nyertünk meg már így!

— Adná Isten, hogy igazad legyen, leányom! E percben Zsuzsánna szeme a kulcos kosárra esett, s feltámadt benne a régi kis gazdaszony. Indult a pincék, kamrák és a konyha felé. Végiglátogatta az istállókat, a csédelőházakat s átvette újra kis birodalmát.

Az öreg szakácsné, aki Zsuzsánna születése előtt már náluk szolgált, könnyezve csapta össze kezét:

— Édes galambom! Hát csak olyan, mint amilyen eddig volt! Már azt hittük, hogy bajosa is nőtt.

— Miért vettele te a kisasszonyka azt az ízé ruhát? — okoskodott a konyhalány.

Összeszaladtak a brekek is, meg a gazdaság gyerekeháza. Bámúltak Zsuzsánnt. De nem látták rajta, hogy hadnagy úr lett.

Ép olyan kedves, olyan nyájas volt, mint azelőtt. Zsuzsa se vett észre a gazdaságon külről változást. De az új pajta szemet szöört neki. Az egyik bérasszony magyarázta:

— Azok az átkozott császáriak a régít felgyújtották. De tesszen csak odanézni, a présház sem az!

— Mi történt vele?

— Egy eltévedt ágyúgolyó ütötte le... Jó, hogy az üres volt épp akkor. Előtte való nap vittünk le mindent a pincébe.

— Hát itt csupa fehéreng van? Alig látok férfit — érdeklődött Zsuzsánna.

— Beálltak a felkelők közé, kisasszonykám. Hogy volna most iltthon épkezláb magyar ember? Csak tudná a kisasszonyka, hogy még a tekintetes úr együgyelme is be akart állni. Alig tudtuk lebeszézni.

A bérsegerekek az udvaron azt a toborzó dalt fújták, amit Zsuzsánna szerzett s amit élő szövevényekként hordoztak csapatról csapatra. Zsuzsánna újjongva ismert a szerzeményére.

— Hol és kitől tanultál ezt?

— Mindenki ezt dalolja, meg a szőlőhegyeken is.

— De nem tudjátok, ki dalolta először?

— Honnan tudnánk? Talán Rákóczi Ferenc, a vezér fűlité először — okoskodott a legnagyobb.

— Nincs senki, aki ne tudná ezt a dalt. Mi is ezzel akarunk indulni... és majd mi is beállunk a fölkelők közé, mert ott van a bátyánk, édes apánk.

— Meg a nagyapánk is — töltödté hozzá a kisebb.

— Ezt a dalt súgja a Tisza, Duna, a Bodrog meg a Ronyva. Ezt zúgják az erdők és a hegyek. Ezt sutogja a hajnal és az éjféli szellő. Ezt sutogják a magyar viharok!

— Szólt egy férfiang mögötté s amikor megfordult, irulva pirulva fedezte fel a köllőnő a ház most érkezett várua várt vendégét, Kis Albert főhadnagyot. Zsuzsa elfuldőd hangon köszöntötte:

— Isten hozta kegyelmedet... főhadnagy úr! Látom, elhagyott a csillagokkal. Előie pett?

Kis Albert némán tisztelt, aztán hangos szóval diadalmasan kiáltotta szét a szűjtő bámésködő udvarnép közé:

— Ezt a dalt a ti kisasszonyotok, nemes Losárdi Zsuzsánna szerette. Az ő szívéből kelt szárnya, az ő lelke viharozta ki magából. S ha énekelni fogjátok ezután, mindig réá gondoljatok.

— Vitez Úr! En tudtam, csak nem merem megmondani —, szólott az egyik legényke.

— És mért nem merted?

— Mert nem hittem el, hogy a kisasszony ilyent tud csinálni... és azt sem hittem el, hogy fel tudja a kardot emelni.

— No jóka, ha látod a kisasszonyt a hadnagy ruhában, majd el fogod hinni!

— Vitez úr!... En is szeretnék beállni a kurucokhoz. Ugye, bevesznek?

— Ha egy kicsit megnősz, fiam, akkor beveszünk.

A gyerekek mind nagy tisztelettel bámúltak Zsuzsánnt és a főhadnagyot.

Gyönyörű szép október elseje volt. Ragyogó melegséggel süttött a nap s kellemes szüretet ígért.

— Nem volna kedve egy kis sétát tenni az erdő felé? — kérdezte vágyakozó hangon a vendég.

— Szívesen — készlekedett a leány s az udvarnéptől búcsút véve, meg bekiáltott a konyhába a szakácsnőnek:

— Rézi lekem, nagyon jó vacsorát készíten, mert mind a ketten vendégek vagyunk. Az egész konyha visszahangozta a biztatást. Zsuzsánna piros szájtáncpöcskéje mélyen a homokba vajtá magas sarkait.

— Milyen furesa, hogy nem sarkantusy eszmában járok! Ahhoz már jól hozzászoktam!

— kedveskedett Zsuzsa. Albert főhadnagy készlegetesen ugrott melléje s karját ajánlotta:

— Talán nem veti meg a karomat?

— Tisztársam bátran nyújthatja a karját — tréfálkozott a leány.

— Most hagyjuk ezt, Zsuzsika, én most nem a hadnagy bajtársamat látom magában. Kérem is, hogy a hadnagyot, bármily vitez és derék, küldje el kettőnk közül, mert zavar. En csak Zsuzsikát akarom ma látni.

— Akarom? — ágaskodott a lány büszkesége.

— Ugy van! Akarom! Ezt én így szoktam meg. S talán faragatlan ember vagyok, de nem tudok megváltozni.

— Nők közelében sem? Hisz most nincs jelen a hadnagy kisasszony?

— Jól esik ezt hallani, mert feszélyez, a teremburáját! Főhadnagy valjón a hadnagyburák szerelmét!

Zsuzsa duzzogva is, ajkbiggyeszve tette hozzá:

— Elja, így kell ajtóstul berontani?

— Zsuzsika édes! Ne haragudjék! Mondtam, faragatlan ember vagyok. Izg-vérig katoná. Az volt az apám és egész nemzetem s tudom, hogy kinevet, vagy elkerget, de én nem tudok alakoskodni. En szeretem magam atól a pillanattól kezdve, amikor össetalálkozunk. Nem tudtam, hogy kicsoda, hogy hívják, kinek a lánya... csak azt éreztem, hogy maga a végzetem, az életem.

(Folytatjuk)

Háztartás

Bőti leves. 2 darab sötétvörös céklát megisztunk, azután megmosuk és megreszelev felteszük kevés sóval és vízzel. 6 tányér leveleshez körülbelül 1 liter víz kell. A levet 2 óra hosszat főzzük fedő alatt. A 2 óra leteltével szítan átöntjük és várunk, míg teljesen kihűl. Most leütünk 3 tojást és a habverővel nagyon jól összeverjük, ráöntjük a szép piros levet és az egészet jól összekeverjük. Azután tűzre tesszük és folytonos keverés mellett felforraljuk. Tálalni lehet édesen: cukorral vagy mézzel, de lehet kis savanykás ízt is adni neki: borkő hozzáadásával. Izlés szerint készíthető. Pirított kenyérkockával tálaljuk.

Töltött kalarabé hús nélkül. 10 darab lehetőleg nem fás kalarabét megisztunk és sósvízben megfőzzük. Ha puha, kihűtjük és a közepét kivágjuk. A kivágó darabokat összevagdaltuk, adunk hozzá 4 darab főtt sárga burgonyát és szítan átöntjük, hozzáadunk kevés sót, borst, zöldséprezselmet és egy keményre főtt tojást apróra vágva, 2 evőkanál zsemlyemorzsat és 2 deci tejtelt. Megöltjük vele a kalarabékat, tűzálló táliba rakjuk, tetejére adunk 5 deka margarin és 2 deci tejtelt, fél órát sütjük a sütőben és forróan tálaljuk.

Oléos virsli-vaesora. 1 pár virsli megfőzünk. Ha kihűlt, finom karikákra vágjuk. 4 nagy sárga burgonyát nyersen megreszelev, tezsűnk bele 1 egész tojást, sót, borst, finomra vágott zöldséprezselmet és 1 kanál morzsát. Bekeverjük a virslikarikákat és a dalkedi-sütőben zsírban kisütjük, forróan tálaljuk.

Töltöttkáposzta. A nyers fejeskáposztát jól leforraljuk. A leveleit leszedjük, leöntjük forró sósvízzel, de rögtön ki is vesszük a vízből. Gyenge ecetes vízben félíg puhára főzzük, a léből kiszedjük és egyenként megöltjük a rendes töltöttkáposzta-töltekkel. Vékony világos rántást készítenk, 10 deka zsírral és 4 evőkanál lisztet adunk hozzá, 1 finomra vágott vöröshagymát, meg egy kis vöröspaprikát. Beletesszük a töltelékeket és 1 óra hosszat főzzük. Tálalás előtt tejtelt és ízlésünk szerint ecetet öntünk bele.

Vadkaesa és vadliba. Éppen úgy tisztítjuk meg, mint a szefid libát, de azután 3—4 napra pácba tesszük és naponta kétszer újra ráöntjük a felforralt forró pácot. A vadkaesa páceleves csak abban különbözik a rendes páctól, hogy ecet helyett fehér borral készítenk. A vadkacsát jól megpuzduljuk szalonnával, azután zsírt teszünk a sütőpésibe és 3 óra hosszat sütjük, közben folyton öntözük a páccéval. A hozzávaló mártás éppen úgy készül, mint a nyúlhoz készült mártás.

Burgonyásgaluska sajttal. 2 deci tejt 16 deka reszelt sajttal, 1 kanál vajjal addig tartunk a tűzön folytonos kavarással mellett, míg a sajt elolvad. Ekkor néhány megfőtt burgonyát reszeljünk bele és adjunk hozzá anynyi lisztet, hogy elég sűrű legyen. Jól kavargó össze és hűtsük ki és ekkor 3 egész tojást kavargunk még közé. Egy lábosban forróítsunk zsírt, a tojást kanalként forgassuk bele és süssük pirosra.

Felfutt. 2 kanál lisztet elkeverünk kevés tejjel, hogy pép legyen. Adunk hozzá 2 tojás sárgáját, 2 kanál cukrot, fél deci cseresznyebefőtt levét s péppé főzzük. Ha kész, kihűtjük, 2 deka vajot elkeverünk, hozzáadjuk a pépet s két evőkanál vágott cseresznyét, 1 evőkanál apróra törött diót és 2 tojás fehérje kemény habját. Tűzálló edényben sütjük meg.

HÖLGYEIM!

egyszerre 130 kötőtű

MUNKÁJÁT VÉGI EL

„RAPID” SUPER kézi kötőkészülék

A CX. század szenzációját Munkája kézmunka. Minden műtő köthető Néhány óra alatt köthet pulvert, blúzt vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára 62.10 P. „RAPID” (98 úve) ára P. 48.30. Kérje 13. ismertetőt Árutorgalmi Kft. Budapest, IV., Sütő-u. 2., felemelet 3. TELEFON: 188—365.

Almabukta. 30 deka lisztet, 15 deka margarin, 5 deka cukrot, 3 tojás sárgáját, kevés sőt gyorsan összedolgozunk. Azután a tésztát deszkára tesszük, kinyújtjuk és kockákra vágjuk. Mindegyik kockába negyed tisztított almát teszünk. A négy sarkát összefogjuk és a tepsiben egymás mellé rakjuk. Forró sütőben megsütjük és még melegen meghintjük vaniliás cukorral.

Máktorta. 6 tojás sárgáját összekeverünk 11 deka cukorral, 6 deka darátlan makkal, 6 tojás kemény habjával és 6 deka burgonyaliszttel. Az egészet 3 részben sütjük és a következő töltelékkel megöltjük: 14 deka cukorhoz adunk 14 deka örölt mákot, kevés feketekávé és 10 deka vajot, jól kikavarjuk.

Sarolta-kifli. 14 deka vaját habzásig keverünk. Teszünk bele 3 deka élesztőt, 1 egész tojást, 3 tojás sárgáját, 1 kanál cukrot, 1 deci tejtelt és annyi lisztet, hogy a tészta keményebb legyen a fánktészttal. Az egészet jól kidolgozzuk és jól megkelesztjük, kinyújtjuk, megöltjük lekvárral, kifliet formálunk belőle és ismét pihenteljük. A tetejét mandulával meghintjük és lassú tűznél megsütjük.

Burgonyás palacsinta. 2 tojásból rendes palacsintát készítenk. Mielőtt sütéshez fogódnánk kifőzzük 4 sárga burgonyát, átörjük, bekeverjük a palacsintátésztába és az egészet a rendes palacsintaformában egyenként kisütjük. Készíthetjük sósan vagy édesen, ízlés szerint.

VITACIT
rögtön segít!

Mitesszeres, tágporusú, pattanásra hajlamos arcnak áldás a VITACIT arcpakolás, készlet P. 6.72.

Száraz, érzékeny, húzóód, időelött ráncosodó arcnak áldás a VITACIT bőrtápláló-krém, téglye P. 6.65.

Szaküzletekben is kapható. Postán „Árcéplési Tanácsadó“-val

küldi: **LORÁND KOZMETIKA**, Mussolini-tér 3. A név garancia!

A hirdetés mellé az árakban szereplő ártól nem kell fizetni.

Napfénytelen időben a hőszugárzó „LUMEN“

KVARCLÁMPA

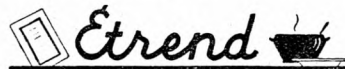
megóvja egészségét és ellenállóvá teszi szervezetét a betegségekkel szemben.

„LUMEN“ XI., Bieskei-u. 4. Telefon: 257—120.

Hídeg dara. Fél liter vízben 4 percig forralunk 16 kockacukrot, fél citrom levét, 5 deka darát, negyed óra hosszat keverjük, míg ki nem hűl. Akkor jégre tesszük és hidegen tálaljuk.

Mézeskalács méz nélkül. 10 deka cukrot sőtétbarnára pirítunk, félphár langyos vízzel feleresztjük, folytonos kavarással mellett forraljuk fel, azután hűtsük le. 20 deka porcukor, 3 egész tojással, egy késhégynyi szalkélval (ezt előbb kevés langyos tejben oldjuk fel), szegfűszeggel, fahéjjal, fél óráig folyton kavargatjuk, míg jó habos lesz. A félíg kihűlt pirított cukrot hozzáadjuk s végül 30 deka lisztet lassan bekeverünk. Jól kikent és lisztezett tepsibe öntjük. Tetejére hámozott diót, vagy mandulát rakunk, jó tűznél szép barnára sütjük. Ha kihűlt, felszeleltjük.

Finom törőselepnő. 40 deka liszt, 20 deka margarin, 2 kanál cukor, 2 kanál tejtelt, 2 kanál víz, 2 tojás sárgája, kevés citromlé vagy bor kell hozzá. A lisztet a margarinral sodrófával elődolgozzuk és azután a fent felsoroltakkal bekeverjük, 2 részre osztjuk, kisodorjuk. Egyik lapot tepsibe tesszük és a következő töltelékkel töltjük: fél kiló túró szítan átörve, 6 tojás sárgája, 6 kanál cukor, kevés só, vanília, citrom héja és leve, 3—4 kanál tejtelt és a 6 tojás habja jól összekeverve. A másik lapot ráborítjuk, szép világosra sütjük, forróan felszeljük és jól megcukrozzuk.

1943. JANUÁR 11-TŐL 1943. JANUÁR 20-IG

11. HÉTFŐ. Ebéd: bablevés kolbásszal, koldusbukta. Vaesora: vese-véi párolt burgonyával, ecetes uborka, gyümölcs.

12. KEDD. Ebéd: köménymaglevés, rakott kartofi spaghetivel. Vaesora: paradicsomos rizs, rántott párizsi, kompot.

13. SZERDA. Ebéd: burgonyaleves, özlile, parajfőzelék, mezesek. Vaesora: birkapaprikás tarhonyával, párolt alma.

14. CSÜTÖRTÖK. Ebéd: tyúklevés, darafeljű. Vaesora: burgonyáspalacsinta, szegys kompot.

15. PÉNTEK. Ebéd: gombaleves, vizesgombóc. Vaesora: töltöttal, francia főzelék, befőtt.

16. SZOMBAT. Ebéd: paradicsomlevés, szalontód gomboccal. Vaesora: virsli tormával, párolt szilva.

17. VASÁRNAP. Ebéd: ragu leves, töltöttcsirke, sült-burgonya, cellersaláta, Sarolta-kifli. Vaesora: halkecsora tejtejes tormával, alma.

18. HÉTFŐ. Ebéd: húsvéles, főttúth tejeles hagymamártással és rizskörítéssel, alma, pongyolában. Vaesora: olcsó virsli vaesora (lásd rec.), almápiré.

19. KEDD. Ebéd: tejeles hagymaleves, nyúl vadcsar makkoráni kérés, dióspalacsinta. Vaesora: friss hurka párolt káposztával, gyümölcs.

20. SZERDA. Ebéd: hamis húsvéles, lekváros derelye. Vaes ra: pirított borjúmáj, párolt burgonya, paprikasaláta, alma.

A LAKÁSBAN TELELŐ NÖVÉNYEK GONDOZÁSA

Néhány szóval emlitem csak, hogy a lakásban, vagy világos pincében telelő növényünk téli gondozása nem merülhet ki a 2—3 napontként végzett öntözéssel. Hűvös helyen tartott növényeinket 2—3 hetenként tisztogassuk át, az esetleg pusztulókat távolítsuk el és fagymentes időben friss levegőt adjunk bőven. Meleg helyen elhelyezett növényeinket legalább havonta mossuk meg a rájuk rakódó portól, tisztítsuk meg az élősködő tetvektől. Juttassunk növényeink számára télen keresztül annyi napfényt, amennyit csak lehetséges. A virágzó Cyclamen fűtött szobában hamar megsárgul, megnyúlik. Nem szereti a száraz, páratlan levegőt. A virágüzletben közel a kirakati ablakhoz helyezve tartjuk, ahol néha meg is permetezzük a leveleit. A nyíló Cyclameneket legjobb 8—12 C fok hőmérsékletű, világos, jól szellőzethető előszobában tartani. Öntözni csak akkor szabad, ha már észrevettük, hogy a cserépben lévő talaj szikkadni kezd. A nagyon nedvesen tartott növény gumója elrothad, a szárazon tartott növény pedig megsárgul, ledobja a leveleit. Kis gyakorlattal rendelkezőknek nem nehéz megállapítani, hogy mikor kell a növényt megöntözni. A talaj szürke színe, tapintásra száraz volta elég lámpontot nyújt az öntözésre. Egy növénybarát első rátekintésre meg tudja állapítani, hogy nedves-e a növény földje, vagy száraz. Addig sohasem szabad várni az öntözéssel, míg a levelek és virágszárak lekonyulnak. Általában szabály legyen az: inkább szárazon, mint túlnedvesen tartani a növényt. Ha gyökere elrothadtak a sok víztől, már nem lehet segíteni.

A rendesen kezelt Cyclamen sokszor egész télen virágzik és tavasszal, ha már minden bimbója elvirágzott, fejlődésében megáll. Gumóját megtarthatjuk a következő évre is, mérsékelten öntözve, július hónapban újra fejlődni kezd és bár kisebb virágokat, de annál bővebben fejleszt decemberre, különösen akkor, ha félig érett erdei lombföldbe növekedésének megindulása előtt óvatosan átültetjük.

Szaporítása, nevelése szakember dolga, ezzel házilag nem érdemes foglalkozni. Tudományos neve Cyclamen persicum.

ÁGYTOLL OLCSÓN!

Tarkatoll 70 fillér, jobb 1.00, szürke, vegyes, 2.40, jobb 3.—, mégjobb 3.40, finom szürke 4.—, Fehéres, losztott libatoll 5.50, jobb fehéres 6.50, mégjobb fehér 7.50, kimondott jóminőségű 8.—, pelyhesít 10.— P-től szállít 5 kilós papírszák csomagolásban, bérmentve, utánvétellel. Tisztviselőknél 3% kedvezmény.

VARGA ANTAL ÁGYTOLL-VÁLLALATA
KISKUNFÉLEGYHÁZA, Szent János-tér 6

Rózsa. Aki egyszer megégette magát, az fél a tüztől — tartja a közmondás. Ont is a félelem tartja vissza, hogy közel kerüljön az izzó zsarátnokhoz, ami akarata ellenére fellobbant Maga mellett és forróságával figyelmezteti a veszedelemre. Badarság volna azonban ennek ily nyomatékos hangzatosából abban az irányban vonni le következtetéseket, mintha a tüzből csak veszedelem származhatnék. De ki merné vállalni a felelőséget az Ön esetében, hogy másodszor is nem égeti-e meg magát? Hiszen Ön is éppen a bizonytalanság miatt kéri és várja, hogy Ön helyett döntsünk. Annyit mondhatunk, hogy az önfeláldozásnak is van határa és senkit se lehet arra rábeszélni, hogy rab módon éljen, szakadatlanul dolgozzék, éjel-napot egygétéve s keservesen meglakított pénzét a férje elmulassa és szétszórja. Lelkiismerete megnyugtatóra tegyen még egy utolsó próbát s adjon neki félévi próbaidőt a megjavulásra. Ha ez alatt sem változtat életmódján, senki sem ítéheti el Önt, ha szüleinél keres védelmet. Ön fiatal, nem pazarolhatja ki érdemtelenszeretettel, jószágát, szorgalmát. Akad arra érdemes, aki megbecsüli, kezébe veszi s nem hagyja csak úgy elkallódní, mintha nem volna tisztában értékével. Akkor majd abban az irányban is dönthet, hogy a kétévi korszak különbség nem akadály, ha becsületes, komoly, megbízható az illető.

FEKETESZÁRÚ CSERESZNYE. *Leányálmok, drága szép leányálmok, mennyi sok szomorúságot okoztok! A ti álmolovagjaitok miatt hull annyi sok könny titokban, érettek a sok csalódás, mert akiknek rabul ejtitek a szívét, kiábrándultan, félve, kételkedőn fogadja az élet lovagját. A fényes uniformisba öltözött álmolovaggal csak akkor veheti fel a versenyt a hétköznapok szürkeruhás, cseppet sem álombeli lovagja, ha szeljeszik a varázslat, ami a rajongó szívet rabul ejtette. Ébredjen fel a valóságra és ezt a rózsaszínű álmat sorozza olyan álmái közé, amikből több ok miatt nem lesz, nem lehet valóság. Győzzön az Ön józansága és ne élesztesse a halot multat. Örüljön, hogy fájdalommal csodálódás nélkül jutott át a tűzpróbán. A kísértés veszedelméből kevesen menekülnek sértetlenül. Őt azok közé a kevés szerencsések közé számíthatjuk, akik elmerészkedtek a mélység legszélétig és nem szédültek bele. Ezt azonban mégsem tekinthetjük az Ön érdemének. A legtöbbször azt mondjuk, hogy a szívre hallgassanak, Önnek ezt nem tanácsoljuk. Nem ajánljuk azért, mert ezt a fellángolást, amit Önben a távoltság szít, nem ismerjük el igazi, mély, életre szóló szerelemnek. Ön is tudja, hogy nem az s csak a hiúságát sérti, hogy az álmolovag nem jelentkezett. Helusseljük, hogy befejezettnek tekint a kettőjük között keletkezett szerelmi játékok. Az Ön érdeke azt kívánja, hogy ne folytassa tovább és ne is gondoljon a multra, ami mint álom lehet szép, de mint valóság — nem méltó Önhöz és a legfájdalmasabb boldogtalanságba sodorná. Ezt akarja?*

Nimród. Beküldött munkája határozottan friss és ötletes, azonban témája miatt nem a mi lapunkba való. Ilyen írásokat csak napilapok használhatnak. Nekünk novellára van szükségünk s ha ilyet kapunk és megfelelően találjuk, hozni fogjuk. Egyben arra kérjük, hogy kéziratát géppel és csak a papíros egyik oldalára írva szíveskedjék küldeni, mert a kézírás olvasása megnehezíti munkánkat. Kéziratokat nem küldünk vissza.

Fehér álom. Abban a kérdésben, amelyet le velében közölt velünk, igazságot szolgáltatni se jogunk, se lehetőségünk nincsen. Jogunk azért nincs, mert a sérelem, vagy a «vélt. sérelem olytermészetű, amiben ni csak egy rosszszerű «ugratás»-t látunk, legalábbis az Ön levélbeli előadása alapján. Engedje meg, hogy ideírjuk a régi, de mindig igaz: nagygyar közmondást: «amelyik kutya ugat, az nem harap». Hígyje el, hogy ezerszeresen igaz ez olyan férfi esetében, aki állandóan arról beszél, hogy milyen sikerei vannak. Ezzel nem akarhat elérni mást, mint az Ön féltékenységet felébreszteni. Ezt a játékot mi kissé izléstelennek érezzük, de semmi olyat nem találunk benne, ami az Ön szívét megfájdíthatná. Hígyje el, az egész nem egyéb, mint a vallomásonk egy, bár fonák formája, anélkül a férfi az Ön vallomását szeretné kiérintőszokolni. Vigyázzon tehát, hogyan viselkedik. Főként arra, hogy érzelmeiből csak annyit áruljon el, amennyit az illető férfi tudomására akar hozni. Mindenkor szívesen állunk tanácsra a rendelkezésére, ha felkeresirásaival.

Türelmetlen. Leveléből, amelynek fájdalmas hangja megrendített, nem tudjuk a kettőjük között lejátszódott érzelmi háborúságot, helyesebben: érzelmi szakadást teljesen megérteni és olyan világosan látni, hogy tanácsal is szolgálhatnánk. Ne vegye rossz néven, de olyanforma kép alakult ki bennünk, mintha ebben az ügyben mindketten egyformán hibáztak volna. Öt tulságosan zárkózottságával és szükségzavóságával, Maga pedig azzal, hogy nem tudta, vagy nem akarta megütni azt az érzelmi hangot, amely mindkettőjüket átségtette volna a nehézségeken. Azt a bizonyos ibolyacsokrot nem tudjuk olyan tragikusnak látni, mint ahogy Ön sem említi semmiféle konkrétumot, ami a férfi érzelmeinek megváltozását igazolhatná. Kettőjük regényes története oly szépen indult, annyi bensőséges melegséggel és igaz érzellemmel, hogy minden reményünk meglehetett volna a szép és boldog happyendre. Hogy hol és melyikük követte el a hibát, vagy pedig a nagyobb hibát: egyébként teljesen öszinte leveléből nem sikerült megállapítanunk. Valamint azt sem: mily mértékben mérgesedtek el a dolgok és van-e lehetőség arra, hogy mindketten jóvátegyék, amit egy más ellen hibáztak. Hangsúlyozzuk: mindketten, mert Önt sem tudjuk teljesen feloldani a hiba elkövetésének vádja alól. Ezek a sorai: «elismerem, hogy megsértettem, de ő sem sértett meg kevésbé» bizonyítják, hogy ez irányú feltevéseink helyes. Az első tanácsunk tehát, hogy azt a komor, csúnya gondolatot, amely nem méltó az Ön tiszta lelkületéhez, őrzi el magától. Azután kísérle meg, hogy újra megteremtődjék kettőjük között az a harmónia, amelyben ismét őszintén és a régi érzelmmel tudnak egymáshoz szólni. A kezdeményező lépést Önnek, a nőnek kell megtennie, különösen, ha úgy érzi — ami leveléből kiderül —, hogy a férfi nem viselkedett méltatlanul és sértően. Azt a jég réteget, amely kettejüket elválasztja egymástól, csak az Ön érzelmei, az Ön finomsága és tapintatos viselkedése olvaszthatja meg. Úgy érezzük, hogy ez Önnek sikerülni is fog és mindketten egyformán fognak örülni, ha a régi boldogság befelbőzött napja újra mo solyogni fog Önökre. Hisszük, hogy ez feltétlenül bekövetkezik, ha nagyon akarja és ha a szerelmes nő finom érzékével kísérl

meg a kibontakozást. Próbálja meg és mi hisszük, hogy legközelebb már boldog, örömteli levelet kapunk Öntől.

ERDEKLŐDŐ. 1. Első kérdésére pontos válasszal nem szolgálhatunk. A fogadás eldöntésében csak annyiban állhatunk rendelkezésére, hogy tudomásunk szerint a kérdéses film első, néma verziójában Greta Garbo játszotta a főszerepet, akinek ez volt az első, világsikerrel jelentősebb szerepe. Körülbelül 20 esztendeje annak, hogy a filmet Magyarországon is bemutatták. 2. Forduljon kérdésével egyenesen az illetőhöz. Levelét a Nemzeti Színház címén küldje.

F. L. Levele szétnyitotta előttünk azt a függőnyt, amely arra való, hogy eltakarja az ember egyéni gondolatát, érzéseit, küzdelmeit, vívódását s ezeknek egymással való kegyetlen harcát. Szimpátiánktól függetlenül, ami az Ön részén van, tárgyilagosság leszünk. Az okok okozóját túlzott érzékenységében és ideges zárkózottságában látjuk. A befelé élő ember illúziókkal, ábrándokkal, ideálokkal hamisítja meg a való életet. A csapongó képzetet fantasztikus ígéreteinek nem tud ellentálni. Lelkében összekeveredik az álom a valósággal és többé nem ura akaratának. Délibábok kergetőjévé szegődik. De megszólal az élet és visszaköveteli a maga számára. Az álmok a mult ködében szélfoszlanak, megsemmisülnek. A kötelesség világossága áttör a sötétségen. Az akarat megszilárdul. Az áldozatos lemondás felmagasztosítja és új irányt jelöl meg az életének. Megtanulja, hogy lehet mosolyogni a hevesebb szívdobogást okozó frázisokon, az elgyengítő szentimentalizmuson. Megvilágosodik előtte, hogy ezeknek kevés közül van az igazi élethez. Csak annyiban hibás, ha egyáltalán szó lehet arról, hogy a szomorúságig szenzibilis és önbizalma erőtlén. De helyrehozhatatlan hibák nincsenek. Az életet formálni lehet, amely akármennyire keménynek mutatkozik is, de akaratall, elhatározással alakítható, hajlítható. Szabadítsa meg a lelkét a hiábavaló, felesleges gyötrelmekről, gondoktól. Meneküljön azokhoz, akikért az életét áldozta: gyermekéhez és férjéhez. Aki a szívekbe lát, az Ön könnyeit is letörli és megvigasztalja. A szenvedés megzavarja az ember lelkét, kiveszik tudatából a cél, ami eddig irányította az életét. Új utat kell keresni a nyugalmas jövő számára, amely elvezeti a csendes, halk és teljes boldogsághoz, amiben az édesanyák szíve olyan mérhetetlenül gazdag és legyőzhetetlenül erős. Minden fájdalmaszívú asszonyt megvigasztal a szeretet, csak hagyni kell, hogy áradjon lelkéből és hassa át azokat is, akiknek élete össze van forrva a saját életével. Hiszünk, hogy a szeretetnek szeretet a jutalma és az Ön lelkében is minden rendezhető. Tele van szép ígéretekkel, reményekkel a jövője: gyermeke indul el nemsokára azon az úton, amely a boldogság szigetére vezet. Fogja a kezét és hallgassa ki lílkát, mert senki olyan közel nem lehet egymáshoz, mint anya a gyermekéhez és gyermekek az anyához. Ön ismeri az élet rejtelmeit, alattomos eszelvéseit. Öröködjek úgy, mint eddig családi életük zavartalan boldogsága fölött és megtalálja, amire vágyik: a békés, harmónikus életet.

Túl a Dunán... Vannak pillanatok, sőt órák az életben, amiket soha nem tudunk elfelejteni. Épp úgy lehetnek a boldogság és öröm süritett megnyilatkozásai, mint olyanok, amikben a bánat és szomorúság fekete madarának szárnyverését érezzük. Hiába menekülünk a könnyek elől, amennyit belőlük ránk már a végzet, ki nem kerülhetjük. De épp oly hasztalanul igyekeznénk a boldogság

és öröm ünnepi harangzengés perceit önhatalmúan meghosszabbítani. Amiképpen a kalendáriumban, a hétköznapok pergésében csak elbúvó csillannak meg az ünnepnapok pirosbetűs drágakövei: életünk hétköznapjaiban is csak ritkán érezhetjük magunkat maradéktalanul boldognak és még ritkább vendég szívünkben az a mindent elsodró öröm, amelyet soha nem tudunk elfelejteni. Arra kérjük és figyelmeztetjük, az étellel szemben nem lépjen fel igen túlzó igényekkel. Hígyje el, be kell érnie a boldogság és öröm morzsáival, mert már ez is sokkal több, mint amire számíthatunk. Az élet igazi művésze az, aki ezeket a jelentéktelenségeket úgy tudja élvezni és átérezni, hogy belőlük a legtöbbet és legszebbet bányássza ki, amit az élet igényelhet. Aki önteltségében elrohan a csendes örömek és halk muzsikájú boldogság kis bakterhácai mellett, önmagát fosztja meg az élet szépségeitől és koldusként vándorog végig az élet országútján.

F.-né, Bpest. Beküldött novellái nem rosszabbak az átlagtermésnél. Főként az az észrevételünk, hogy kissé régiesek, tárgyválasztásukban és megírásukban is. Maihöz és frissebb, fordulatosabb akciójú novellát kérünk. Ha ilyet kapunk Öntől, szívesen leközlöjünk.

A siker titka

EGYÉNI SZEPESGÁPOLÁS.

FÖLDESNÉ „JUNÓ” kozmetikai intézetében

IV. KER., KÁROLY KIRÁLY-ÚT 24. SZÁM.

Vitámlanos szépítőszerke. Végleges szőrtelenítés. Diltalan tanácsadás, levél útján is.

PIROSKA. Nehezünkre esik leírni, kedves sorainak olvasása után, hogy a beküldött versek között nem találtunk olyat, amit leközlöhetnénk. Az Ön érdekében azt a tanácsot adjuk, hogy ne azonnal és ne minden érzését öntse vers formába, hanem várja be azt a belső parancsolószózatot, amit másként lehetne nevezünk és amely valósággal kényszeríteni fogja arra, hogy versben tegyen valamit érzelméről. A költészet, természetes forma kérdése is, amit másként úgy fogalmazhatnánk, hogy kiváló magyar költőink alkotásaiból tanulja meg a versírás technikai részét. Nem mernők állítani, hogy a tehetség legparánybb szikráját nem éreztük megcsillanni vers-kísérleteiben, azt azonban határozottan kijelentjük, hogy még sokat kell tanulnia és fejlődnie, hogy nyomdafestékre alkalmas költeményeket kaphassunk Öntől. Ne vesztse el a kedvét, de ne is bízza el magát.

KÉT ÉLET, DE MELYIK AZ IGAZI? Szimbolikus történet formájában elmesélt élethistóriáját meghatottan olvastuk. Vitán felül áll, hogy a mi véleményünk szerint az anyja élete a szebb, igazibb és minden szenvedése ellenére, a boldogságosabb. A barátó, aki az úgynevezett „nagy élet”-et hajszolja, végeredményben mégis a koldusabb, szegényebb és szánalomraméltóbb. A hozzánk intézett „találós kérdés”-re már azért is könnyű válaszolnunk, mert nem csak a mi meggyőződésünk szerint, hanem az Ön leírása alapján is, Ön nem lehet más, mint „az egyszerű feleség és anya”. Így is van rendjén. Minden asszonynak és főként minden magyar asszonynak csak ez lehet az életcélja. Örülünk, hogy leveléből kiérettük a boldogságot, ami nehéz helyzetében is megaranyozza gondterhes napjait. Hódolattal üdvözlöjünk Önben a Hívest és az Anyát.

A Magyar Nők Lapja

1942 évi teljes évfolyama
szép, finom, sötétszínű

bekötési táblája

arany nyomással ára

3 pengő és 50 fillér

előzetes beküldése mellett
kiadóhivatalunkban kapható

Szappanfőzés lúgkő nélkül. Egy olvasótársnőm lúgkőnélküli mosószappan leírását kérte és én szívesen bocsátom rendelkezésére neki is és mindenkinek, akinek szüksége van rá. Lehet, hogy később pár jó kipróbált süteményreceptet is küldök. A szappanfőzésnél 5 kg. zsiradékhöz 30 liter lúgra van szükség és 30 dkg oltottmészre. A lúg készítése úgy történik, hogy 6 kiló tisztá, átszittalt fahamura ráöntünk 20 liter főzővizet, elkeverjük és lefedjük. Így tartjuk egy hétig, hogy ellúgosodjék. A nyolcadik napon 30 dkg oltottmestet teszünk a hamus vízbe, leszállni hagyjuk, majd szitán átszűrjük, hogy faszéndarabka ne maradjon benne. A szappanfőzőedény aljára tesszük a zsiradékananyagot s erre önljük a lúgot. Lassan fölmelegítve, egyenletesen főzzük 2 óráig, amíg a szappananyag a főzet tetején uszkálni kezd s ezt fakanállal kimerjük. Egy előre elkészített, vízes ritka vásszalonnal kibélelt lyukacsos faládikába rakjuk. Ha megkeményedett (1—2 nap), vékony dróttal tetszés szerinti nagyságra felszeleteljük. Célzerű a lúgba szappangyökereket is belefőzni, hogy szép fehéren habozzon a lúgkő nélkül főzött házi mosószappan. **Pné K. M.**

Rádai Iván jelégére levél van kiadóhivatalunkban. Kérjük sérgősen átvenni.

Ezt a kedves levelet kaptuk, amelyet boldogan és büszkén közlünk: „Mélyen tisztelt Főszerkesztő Úr! A közeleddi szent ünnepek alkalmával szeretnék örömet szerezni a távolban élő nővéremnek. Ezért arra kérem, amennyiben lehetséges lenne Németországba küldeni lapjukat, méltóztassék a lap előfizetését január 1-től nyugtázni. Tudom, hogy nővéremnek örömeteljes, boldog meglepetés lesz idegenben kéhez venni ezt a kedves, nívós hazai lapjukat és olyan érdeklődéssel és szeretettel ragoszkodik majd hozzá, mint amilyen hűséggel én tartozom a régi-régi olvasójuk és előfizetőjük közé. Kiváló tisztelettel: Schaffer Lászlóné, Budapest.”

Amíg Ön alszik

a Darmor dolgozik. Nyugodt alvást nem zavarja, mégis meghozza reggelre az enyhét és fájdalommentes kiürülést. Kellemes hashajtó: **DARMOL**

Marietta. Tudjuk, hogy Ön anélkül is helyesen cselekedett volna, ha nem kéri ki a mi véleményünket. Még jókor döntött, amikor belátta, hogy házassága nem igéri azt a boldogságot, amit a házasságtól vár. Ön nem akar férjhez menni, hogy ellátását biztosítsa, hanem családalapítást, tehát módjában áll azt választani, akiben megtalálja azt az igazi élettársat, akit elképzelt. Szüleit befolyásolhatja esetleg az anyagiak, de Ön tartson ki állásfoglalása mellett. Kis idő múlva ők is be fogják látni, hogy elsősorban lelkiösszhangra van szükség, hogy egy leány a házastársi életet vállalja és csak másodrendű kérdés az anyagi előnyök mérlegelése. Miután Ön jól átgondolta a helyzetet, nekünk ugyan- az a véleményünk, hogy a házasságban csak az anyagiak nem lehetnek döntők. Az Ön élete rendszerben van, nem kell féljen, attól sem kell tartson, hogy egyedül fog maradni.

MARIA. Versében itt-ott megcsillan a tehetség szikrája, de még csak kísérlet. Reméljük, hogy közelíthet is fog írni, ha komolyan ellenőrző gondolatait, kifejezéseit.

Ingadozó. Gyerekre vall vagy legalább is nagy gyerekekre az a kérdése, hogy várjon-e vagy menjen férjhez? Vajjon követné-e tanácsunkat, ha akár pro, akár kontra választ kapna? Nem hisszük és nem is kívánjuk. Nem vagyunk lelkiismeretlenek, hogy életbevágóan fontos kérdésben a magunk véleményével befolyásoljuk bárki elhatározását. Nagy a felelősség, ennek a súlyát éri s ezért menekült kérdésével hozzánk, talán nem egyébért, csak kíváncsiságból. Azt nyugodtan mondhatjuk, hogy várjon, ne hamarkadja el a döntést. Egy-két év a fiatalosnál nem jelent hátrányt, ellenkezőleg, csak előnyös. Eddigi magatartásából arra következteltünk, hogy szüleinek van igazuk. Ők világosabban látnak. Mire alapítsuk a vele kapcsolatos terve megvalósulását? Nincs semmi támpontunk. Terveiről nem beszélt. Csak azt tudjuk, hogy a szerelem egyszóval. Ha másként volna, anyagi függetlensége megadja a lehetőséget, hogy nyilatkozzék. Lehet, hogy nem akarja lekötöni magát előbb, míg karrierje nincs teljesen rendszerben. Ez a kedvezőbb feltevés, de az is lehet, hogy ezidőszereint egyáltalán nem gondolt házasságra. Valamiképpen ki kellene ugratni a nyulat a bokorból. Ennek egyik feltétele volna, hogy időnként találkozzanak. Nem volna kedvükre, hogy azon a gyönyörű vidéken pár napot eltöltsenek? Ha igen, egy lapon értesíthetné, hogy édesapja teljesítette régi óhaját és felruccannak egy-két napra szeltnéni azon a szép vidéken. Írja meg azt is, hogy örülne, ha felkeresné. Így, ügyes női taktikával még a sorsot is lehet kormányozni. Hogy ennek a manővernek, amit Ön vezet, lesz-e olyan eredménye, amilyent várunk tőle, előre kiszámítani nem lehet. A terep tanulmányozása semmiesetre sem érdektelen és talán olyan felfedezésekre tehet szert, amiből további magatartására nézve hasznos adatot gyűjthet.

Toldi. Valóban jól választotta meg a jellegét fiatal barátunk. A cél, amit maga elé tűzött, olyan nemes és tisztelgő, hogy csak a legőszintébb elismerésünket tolmácsolhatjuk. Egyúttal azonban olyan súlyos feladat, amihez egy Toldi lelkiereje szükségeltetik. Nagyon szép az a vallomása, amelyben a faluhoz tartozóknak érzi magát és kijelenti, hogy „életcéluul a falu felemelését a sötétségből” tűzte maga elé. Adja a magyarok Istene, hogy ennek a tisztá, nemes szándéknak gyakorlati megvalósítása — annak idején, felnőtt korában — sikerüljön is. Ami a másik tervét illeti, azt is csak helyeselni tudjuk. Úgy gondoljuk azonban, hogy ezt legjobb volna megbeszélnie édesapjával, részben a Maga kiskorúsága miatt, részben, mert ezt a felelősségteljes élet-irányítást nincs joga

egyedül vállalni és — még ha sikerülne is — végrehajtani. Terjessze tehát az egész kérdést édesapja elé, aki bizonyára olyan örömmel fogja meghallgatni, mint mi olvastuk végig nemes szándékú levelét, amelynek fiatalos lelkesedése valóban megérdemli teljes elismerésünket. Hiszük, hogy Magával még találkozni fogunk a magyar élet küzdelmes harcaterén, ahol méltó fegyvertársként fogjuk üdvözölni.

VISSZAVARLAK. Ezt a versbeöntött forró, zenés szívdobogást küldje el köllegényének. Őt érdeklí közvetlenül és neki szerethet nagy örömmel vele. A verset nem is mérjük irodalmi mértékkel, annyi megható érzés van benne

Diákszerelm. Irodalmi kiruccanásnak tekintjük csak ezt az első próbálkozását. Önképző-köri munka, amit Ön is tud, csak lötlünk várta a megerősítést. Nem tudjuk, lesz-e Ön-ből számottevő író valamikor, az első jelekből még az orozslánkörmök nyomát sem látjuk. Nehéz fába vágta a fejszét. Az írásművészet komoly felkészülést kíván az írótól. De nem is fontos, hogy irodalmi sikerekről ábrándozzék. Az Ön számára előbbre való a tanulás s ha van tehetsége, majd elvállik, nem rejtheti véka alá.

P. Kató. Nem egy példát hozhatnánk fel annak bizonyítására, hogy a gazdag szülők jómódban nevelkedett leánya, ha férjhez megy és a fiatal férj kezdő fizetésére van utalva, remekül megállja a helyét és nem retten vissza a gondoktól. De azért Önnek nem tanácsol-

nók, hogy ezt a feladatot vállalja. Ha Ön most félelemmel gondol arra az időre, amikor csak a férje kezdő fizetésére lesz utalva és mit kezd ezzel a fizetéssel, ez annak a jele, hogy Önben nem annyira erős érzés a szerelem, hogy értele anyagi nehézségeket, gondokat vállalni tudna. Mi nem tudhatjuk, hogy Ön hogyan állná meg a helyét ilyen körülmények között, amely egészen más az Ön mostani életformájánál. Szülei aggodalma nem alaptalan a házasságát illetőleg, sőt nagyon indokolt. Ők jobban ismerik Önt és az elkényeztetett gyermekről nem tételezik fel, hogy a szerény körülmények között boldog asszony volna. Legjobb tanácsunk az Ön számára, ha azt ajánljuk, hogy hallgasson a szüleire. A szerelem nem olyan mély, hogy a házasság meg nem történte miatt sokáig szenvedne.

PRÓBA SZERENCSE. Küldjön mástémájú verseket, mert ezeket a aktualitáshoz kötött, ősz hangulatú verseket, amelyek valóban szépek és közzölhetők volnának, nem hozhatjuk tavasszal, amikorra helyet tudnánk adni neki.

O. M. Az átfésült novella még mindig nem érte el azt a magaslatot, amely az intelligencián túl jelzi az alkotás értékét. Mélyebb érzések alig találunk hangot húrjain. Verseiben csak utánérzések hullámzanak. Jók a csengő rímek, a dülbörgő ütemek, technikailag, de nincs egyéni hangulata. Bontsa ki tehetőségét, hogy szárnyaljon és vegyen le a lábunkról.

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Jelleges hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át A hirdetés díja előre küldendő.

Önbizalmát, életébe vetett hitét visszaadom, ha boldoggá tesz. Levelezésként hadirokkanttal is. „Tiszavirág 30-45” kiadóhivatalba.

Budapestre érkezőknek kényelmes, tiszta szobák méltányosan. Nyug. MAV főintéző neje, Erzsébet-körút 2. III. 19. (I. II). Emke épület. Telefon: 22-53-55.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Telefon: 225-689. Zongoraterem.

Pestre érkező családok számára úri otthont nyújtok: Dermóné, IV., Ferenciek tere 7. II. emelet 5. Telefon: 386-089.

Legmodernebb szabás-varrás, fehérenműszabászat. Mesterv. zsga. „Elit” szalon. Erzsébet körút 46.

Zongorák, pianók, világmarkások, legolcsóbban részetre is. Fenyőné zongora-ermében: Erzsébet-körút 26. Bérzongorák olesón. Telefon: 222-462.

Vidékieknek tiszta, szép szobák méltányosan: Hajdu Márta, Erzsébet-körút 27. I. emelet 3. Tel.: 420-431.

Bundák legolcsóbban, alakítások jutányosan **Kökay Endre** szűsmesternél: Vilmos császár út 10. Telefon: 386-784.

Figye-mébe ajánljuk **Rákóczi-út ötven** Zongoraterem. Rengeteg zongora pianó vásárolható legkisebb részletre is. Olesó tanulzongora.

Mimóza világhírű grafológusnő analízis írásból és tenykepről. Allandó cím: Pécs, Sz. n. Vincze-utca 50. Válaszbélyeg küldendő.

Elzárlogosított ékszereit, ezüstjeit költségmentesen kivátoom és legmagasabb áron megveszem. Bri. liánst, aranyat, fogaranyat, ezüstöt legmagasabb áron veszek: Baross élszínház, Grósz, Baross utca 83. Telefonáljon: 140-969.

Linóleum játékkal, gyöngyből készült virágdíszek művészes készítését jutányosan tanítom. Hajdu Éva, Erzsébet-körút 2. III. em. 19. Telefon: 22-55-55.

Műanyagnyi, völlegényi, estélyi ruhák kölcsönzése. Öskeresztény váralat. Angela kölcsönzősző. áon: Budapest, VIII., Tavaszmező utca 1.

Készpénzért vennék zongorát pianót: Erzsébet körút huszonhat, Fenyőné, Telefon: 222-462.

Szemülesik, hajszaalak, szépséghibák garantált végleges eltávolítása Kovács kozmetikában, VI., Teréz-körút 1. c. E hirdetés felmutatójának engedélyem.

Gyermekeknek, vagyonos, vidéki bankigazgató család. örökre fogadna jobb öskeresztényi családból származó leheőleg református válasu, teljesen árva vagy anyai árva kis leányt. Megkereséseket „Árva leányka” jelise alatt a kiadóhivatal továbbít.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban három pengőtől megszállás. Főjegyzőné. Orczy-út 40. I. emelet 10.

Róm, kat. tanítónő vagyok, 5 éve nem tudok férjem közelében e helyzetkedni. Ki lenne hajlandó kedves kártyáim közöl hozzáfogtítani, hogy Párkány, Esztergom vagy Pest környékére kerülhessek. Itt járdá villany, vasút, posta cukorgyár, mozi van. Reményteljes levelet „Csere” je igére kiadóba kérek

Két e-nos barátó kéri jómegjelenésű, iskolázott két fiatalember ismeretségét 20-30-ig. Komoly leveleket „Szóke és barna” jellegre a kiadóba kérek.

Levelezni olvasótársnőmmel magyarul vagy németül. Falusi tisztelő nő leány vagyok. Leveleket „Hűszéves” jellegre kiadóba kérek.

Egy-dühlő, 31 éves elvált asszony vagyok. Szeretem a munkát a háztartás minden ágában jártas vagyok. Szeretem a gyermekeket és az öregeket, de még soha sem voltam mások szolgálatában. A sors most erre kényszerít. Naivon kérem jólelkű olvasótársnőmet, ha nemben számomra megfelelő állást tudnak szíveskedniük értesíteni. Címem: Csuka Béláné, Marosvásárhely. Kemény Zsigmond-u. 30.

Két 17 éves, magas, esnősnak mondott tisztviselőné házasság hiánvában ezúton keres intelliens szórakozó partnereket. Kimerítő leveleket „Bánatban, örömben együtt” jellegre a kiadóba kérek.

Felolós szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kiséletek, fényképeket nem adunk vissza és nem öröznük meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. Hirdetési díj mm-soronként 65 fillér. A hirdetések elhelyezésénél semmiféle külön kikötést nem fogadunk el. — A Magyar Nők Lapját nyomta a Hunyadi Hírlapnyomda R.-T., Budapest V. kerület, Vilmos császár-út 34. szám. — 9088.42

Felolós: vitéz Bánó Lehel igazgató.

A Magyar Nők Lapja családi albuma

ALBERTI ERZSEBET
BUDAPEST

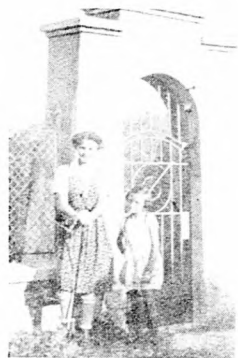
RACZ EVIKE, VELENCE

KALMAR JOZSIKA, BUDAPEST

ÓZY POKAKERESZTURI
SZÉKELY KÁROLYNÉ, BETHLEN

HERR MAGDA ÉS KATO, PECS

HIZSNYAI MARIA MAGDOLNA
BUDAPEST

MILKOVITS EVIKE, FONYÓD

DINNYÉS MARGIT, KISPEST

JANOSY EVIKE, SOROKSÁR

VERHEYDEN ROSE MARIE, BRUXELLES

SEREGELY KÁRCSIKA, ASZÓD

TRILEY LAZL ANDRÁS ZOLI, MOHR
JANIKA, SZÉKELYUDVÁRHÉLY

KALAUZ KÁROLY ÉS NEJE PAPP TERÉZIA, VESZPRÉM

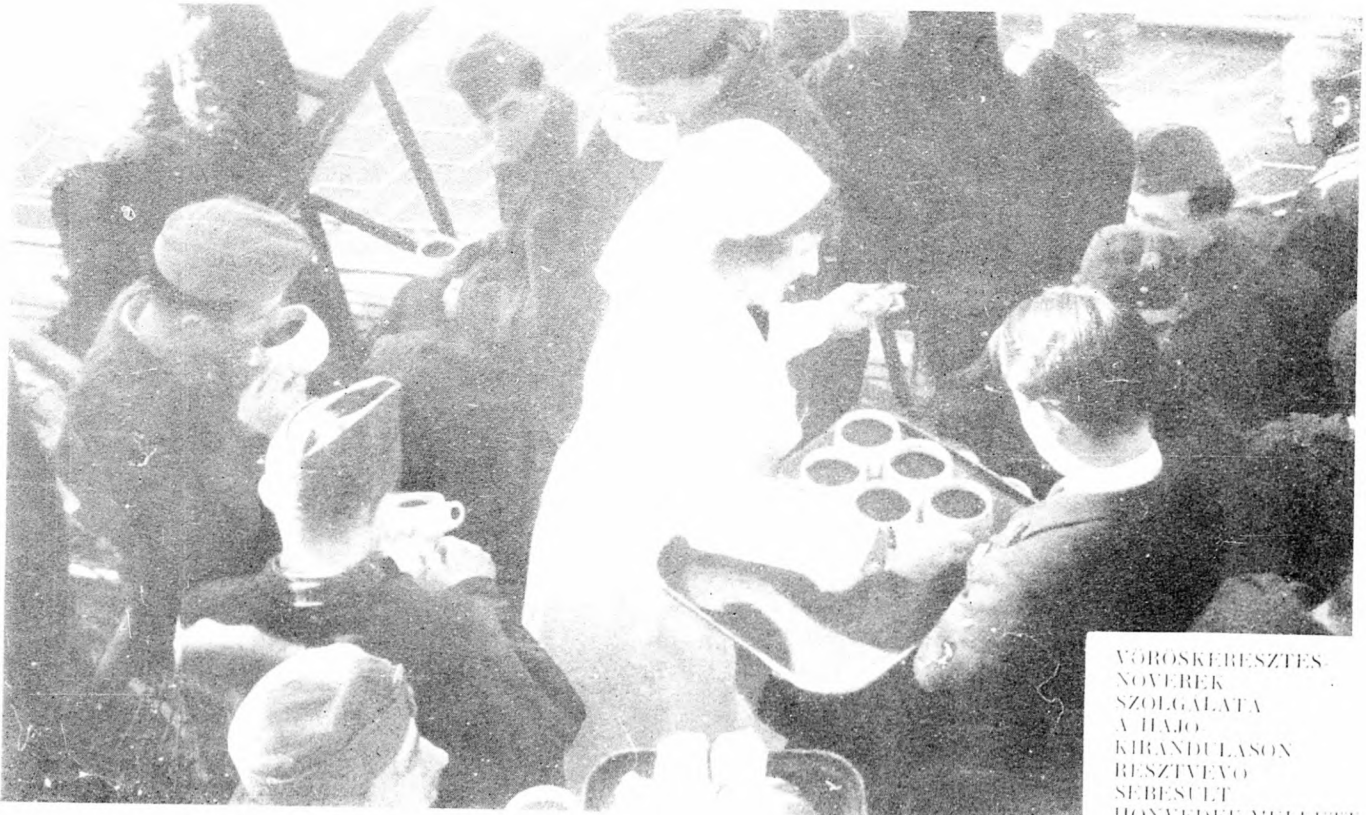
VASS MARTA, SZAKÁLY

MAGYAR NŐK LAPJA

SEBESÜLT
HONVÉD TISZTEK
ES LÉGENYSEG
HÁJÓ-
KIBANDULÁSA
A DUNÁN

HT. SZD. KÖS

VÖRÖSKÉBESZTES-
NŐVEK
SZOLGÁLATA
A HÁJÓ-
KIBANDULÁSON
RESZTVEVŐ
SEBESÜLT
HONVÉDEK MELLETT